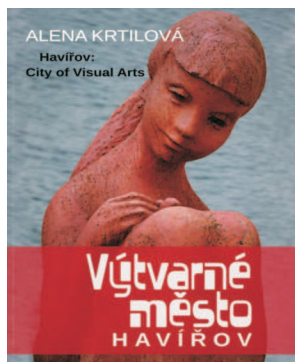

Haviřov pokřtil novou knihu

Knihu o výtvarném městě pokřtila primátorka města Jana Feberová během Haviřovských slavností spolu s nakladatelem Radimem Polášek. Publikaci vydalo město v ostravském nakladatelství En face. Autorkou knihy je paní **Alena Krtilová**. Fotografiemi přispěli Martin Kuchař, Aleš Milerský, Miloš Polášek, Radim Polášek, Petr Sznepka, Josef Talaš a Antonín Válek.

Autorka publikace Alena Krtilová vystudovala obor filmová kamera a fotografie na pražské FAMU a pracovala jako novinářka. Kniha zpodobňuje město Haviřov a jeho kulturní zázemí. Na knize pracovala se známým fotografem Milošem Polášek, jehož bohatý

archiv umožnil knihu doplnit portréty dnes už mnohdy nežijících umělců. U dokončení publikace však ani jeden z jejích tvůrců nebyl. Alenu Krtilovou ochromila těžká mozková příhoda a Miloš Polášek po krátké nemoci nečekaně zemřel. Knihu však profesionálně dokončil jeho syn Radim Polášek.

"Chtěla bych poděkovat autorce paní Aleně Krtilové a všem, kteří s ní šli do toho a podíleli se na vzniku této publikace. Díky nim vznikl naprosto unikátní pohled na město, které si dlouhá léta neslo neprávem nálepku jakési hornické noclehárny. Jsem přesvědčena, že kniha **Výtvarné město Haviřov** přispěje k tomu, aby si nejen návštěvníci, ale i obyvatelé města uvědomili krásu, hodnotu umění a architektury, které je obklopují," řekla při křtu **primátorka města Jana Feberová**. Mnozí obyvatelé města si možná teprve při listování stránkami knihy uvědomí jak zajímavé jsou fasády jejich domů, jak půvabné jsou sochy ve veřejném prostoru a že jejich město je vlastně docela pěkné.

Křížová cesta v Bílovci

V Bílovci vznikne první křížová cesta tohoto tisíciletí v Moravskoslezském kraji. Ta povede směrem na Bílov a hotova by měla být na jaře roku 2018.

„Naše křížová cesta, kterou chceme začít stavět ještě letos na podzim, bude v pořadí třetí na území kraje.

Věřím, že také nová křížová cesta, která vznikne v krásné krajině, poslouží všem občanům, nejen věřícím, k určitému zklidnění a zastavení v dnešní hektické době," vysvětluje smysl vzniku křížové cesty starosta obce Pavel Mrva. Autory vítězného návrhu jsou Tereza Hozová a David Grabec, architekti z Bílovce, kteří pro jednotlivá zastavení vybrali materiál typický pro zdejší industriální region - kov v kombinaci s betonem.

Pokračování na str. 9

Vítěz ostravské ankety Senior roku vyhlášen

Vítězem 11. ročníku ankety "**Senior roku**", pořádané Statutárním městem Ostrava, se stala **Lenka Kocierzova**. Při slavnostním vyhlášení 9. listopadu v budově radnice města jí i dalším nominovaným blahopřáli **primátor Tomáš Macura** (na snímku uprostřed) a **náměstek primátora Zbyněk Pražák** (na snímku druhý zleva).

Z celkem devatenácti zaslaných návrhů osobností bylo na titul nominováno sedm seniorů: **Miloslav Hořínek, Marie Visková, Ladislav Vonzino, Miroslav Šmíd, Lenka Kocierzová, Vlasta Maňásková a Antonín Blažek**.

Stejně jako loni byl s kategorií jednotlivců vyhlášen i nejlepší klub seniorů. Titul získal **Klub seniorů z Ostravy-Plesné**, který byl založen již v roce 1977 a v současné době má 74 členů.

Nominovaní senioři na titul Senior roku. Foto: Josef Zajíc

Pokračování na str. 7

MUDr. Růžena Mašková: O zákonu, který poštvává lidi proti sobě, o muži na zabití, o postižení na duši i tělech, o Štědrém dnu na záchytce a třech anekdotách na závěr

Každá mince má dvě strany a tak i protikuřácký zákon má svá pozitiva a negativa. Nekuřáci sice mohou tabák považovat za přežitek z Kolumbovy éry a může se jim líbit, že jim nebudou páchnout šaty, když půjdou z hospůdky, ale na druhou stranu jde o jasný zásah státu do svobody lidí a zvláště podnikatelů v pohostinství. A co je snad ještě horší - jde o další zákon, který poštvává lidi proti sobě. Vlastně to není to nejhorší, protože to teprve přijde: oč se sníží spotřeba cigaret, o to se zvýší spotřeba jiných drog. Ostatně, dnešní mládež už na tom „pracuje“. Mládež má totiž vždy snahu protestovat. Mohli jsme to vidět třeba na případu, kdy Česká televize upozornila na lysohlávky - okamžitě na ně v partách dělali výpravy. Stejně tak je pro ně hrdinstvím zapálit si v partě cigaretu, ale nyní je pro ně jednodušší si šnupnout. Přitom kuřáci se cigaretou uklidní, zatímco jiné drogy vzbuzují agresivitu. Neříkám to pro nic za nic, spotřeba návykových látek, zvláště u mladých, opravdu stoupá. Takže v tomto světle je boj proti kouření skutečně přehnaný. A navíc si vzpomeňte: čemu pomohla prohibice? Vyřešila snad něco?

Nyní načnu poněkud jiný soudek, s názvem: Muž na zabití. Leckterá žena by si možná mohla myslet, že se to nějak dotýká jejího manželství, ale ne... Jde o divadelní titul, na který jsem si zašla se sousedkou v Ostravě - Vítkovicích, do velmi zdařile rekonstruované budovy bývalého kina Mír. Protože už hůře slyším, tak na činohry moc nechodím, ale tam je tak dobrá akustika, že jsem slyšela všechno. Byli tam výborní herci i scéna, smáli jsme se během celého představení - a proč o tom mluvím? Protože v té osvěžující komedii byl nejkomičtější figurkou psychiatr, něco jako doktor Chocholoušek, tedy kolega z mého oboru. Osobně mám vtipy o psychiatrech ráda a беру je jako opodstatněné. Rozumím i negativním postojům některých lidí vůči psychiatrům, protože když na to přijde, tak omezují svobodu pacientů bez jejich souhlasu. Například chirurgové taky omezují svobodu, ale pacienti to chápou, zatímco u psychiatrů

přijímají ochranu vlastní osobnosti negativně. Ovšem při rozjeté „schizce“ opravdu přestává veškerá legrace - ti lidé mají navíc takovou sílu, že vůbec nechápete, kde se to v nich bere. Ne nadarmo se přitom říká, že postižení na duši je pro člověka horší, než postižení na těle. K tomu chci ale ještě poznamenat, že kdo má zdraví „zadarmo“, obvykle si ho moc neváží. To vidíte například u různých adrenalinových sportů, které v řadě případů vedou k úrazům a následným handicapům. Proto bych ty, kteří se adrenalinovým sportům věnují, nejdříve nechala aspoň půl roku ošetřovat lidi těžce postižené. Určitě by pak lépe pochopili, že zdraví je velký dar.

Jinak se nám kvapem blíží vánoční svátky... Neměli bychom je brát jako psychickou zátěž při shánění dáreků a náročných úklidech, nýbrž jako svátky odpočinku a rodinné pohody. Jako svátky odpouštění a laskavosti, jak k lidem, tak i k přírodě, zvířátkům a všemu, co nás obklopuje. Prostě zlobě a rozčilování bychom měli dát dovolenou.

Osobně budu mít na Štědrý den službu na záchytce, jako už řadu let. A víte, že se ta sváteční atmosféra promítá i do chování zadržených alkoholiků? Je jich méně, jsou opravdu ohleduplnější, tolerantnější, ale na druhou stranu, především u opuštěných lidí, se projevují větší depresivní poruchy psychiky. Jak těm depresím předcházet? Ne vždy se to povede, ale zmíněná laskavost a moudrost dokáže leckdy zázraky - vyzkoušejte si to aspoň přes vánoční svátky.

Mimochodem, říká se, že moudrost přichází se stářím. Tak u mne to určitě není pravda, protože každý je tak starý, jak se cítí - a já se stará necítím. Snad proto (a taky proto, že vánoční svátky mají být veselé) se tentokrát rozloučím třemi anekdotami z oboru psychiatrie. Vždyť jsem říkala, že je mám ráda, tak tady jsou:

Na zahradě pokukuje blázen po zahradníkovi a povídá:

„Co to děláš?“

„Dávám hnůj na jahody.“

„No, já na ně dávám šlehačku, ale já jsem blázen...“

Během návštěvy v blázinci se ptá muž ředitele, podle jakých kritérií bude rozhodnuto, zda tam někdo bude zavřen?

Ředitel vysvětluje: „My napustíme vanu vodou, dáme kandidatovi lžičku, hrnek a kýbl a poprosíme ho, aby vanu vyprázdnil.“

Návštěvník povídá: „Aha, rozumím, normální člověk si vezme kýbl, aby to šlo rychleji, že?“

Ředitel na to: „Ne, normální člověk vytáhne špunt! Chcete pokoj s balkónem, nebo bez?“

Potkají se dva blázni a první říká: „Tak jsem začal používat záchodovou štetku.“

„No a - dobrý?“ ptá se druhý.

„Dobrý, ale musím říct, že toaletní papír je lepší...“

Časopis SeniorTip vychází za podpory těchto institucí:

OSTRAVA!!!

 OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

 Moravskoslezský
kraj

 HAVÍŘOV

Hejtmán Ivo Vondrák: Kde je vůle, tam je i cesta

Prof. Ing. Ivo Vondrák, CSc. je zakladatelem vzdělávání v oblasti informatických oborů v Ostravě. Od února 2010 do listopadu roku 2016 byl rektorem Vysoké školy báňské - Technická univerzita Ostrava.

Profesuru získal v oboru inženýrská informatika. Deset let působil jako hostující profesor na Montanuniversität Leoben v Rakousku. Ve Spojených státech amerických pak pracoval na výzkumných programech pro Software Research Labs, Texas Instruments. Je hlavním autorem projektu vybudování jednoho z největších superpočítačů v Evropě - IT4Innovations. A loni v listopadu byl zvolen do funkce hejtmána Moravskoslezského kraje.

Jeden z Vašich předvolebních slibů zněl, že dosáhnete-li funkce hejtmána, opustíte funkci rektora. Jste s tímto slibem vypořádán jako čestný politik?

„Mám ve zvyku sliby dodržovat, což jsem učinil i v tomto případě, a po dvou funkčních obdobích v pozici rektora jsem se tohoto postu předčasně vzdal. Pochopitelně, že univerzita je stále součástí mého života a jsem moc rád, že se za mého působení podařilo realizovat superpočítačové centrum, což byl můj srdeční projekt.“

S jakým zásadním cílem jste přijal funkci hejtmána Moravskoslezského kraje? A když se po roce ohlédnete - daří se ten cíl plnit?

„Naším cílem byla a stále je koncepční změna image Moravskoslezského kraje. Ta zasahuje všechny oblasti: od udržení lidí v regionu, vytváření pracovních míst s přidanou hodnotou, ochranu životního prostředí, prosazení změn ve školství, podporu rozvoje zdravotnictví, sociální oblasti, cestovního ruchu i kultury, provázání výzkumu a vývoje s podnikáním, až po chytré propojení moderních technologií, které nám všem usnadňují život. Celý tento proces už je velmi dobře nastartován. Podařilo se nám např. založit Moravskoslezské inovační centrum, díky němuž se začíná budovat průmysl chytrých technologií. V oblasti duálního vzdělávání jsme připravili pilotní projekt, na němž chceme ukázat, že to jde. Vypracovali jsme také strategii, jak má vypadat rozvoj chytrého regionu, přičemž tato koncepce sbírá nejen ocenění v nejrůznějších soutěžích, ale v praxi začíná lidem šetřit čas a peníze. Zlepšili jsme komfort cestujících veřejnou dopravou. Žádosti o kotlíkové dotace mohou lidé podávat elektronicky a vyhnout se tak nedůstojným frontám... Je toho mnohem víc a postupujeme systematicky krok po kroku.“

Zkuste třeba v % uvést, nakolik je úspěšná vaše spolupráce v koalici a nakolik se dokážete domluvit s opozicí...

„I když je mi matematika velmi blízká, v tomto případě bych se, s dovolením, striktního procentuálního vyjádření zdržel. Vysvětlím proč: procenta vyjadřují pomocí celého čísla část celku - a já v tomto případě neumím celek dost dobře definovat, snad nejvíce ho představuje výsledek naší společné práce. Pokud spolu lidé pracují, každý do tohoto procesu vnáší svůj vlastní názor, svůj pohled, své zkušenosti, tak vždy logicky v určitém okamžiku nastávají „třetí plochy“, to je zcela přirozené. A je úplně lhostejné, zda jde o koalici či opozici. Věřím tomu, že kde je vůle, tam je i cesta, což platí i pro naši práci. Dohromady nám to prostě dobře funguje...“

Které vlastnosti u svých spolupracovníků preferujete a které v žádném případě netolerujete?

„Myslím, že jsem velmi tolerantní člověk. Nikdo z nás není robot, každý má své slabosti i životní etapy, kdy nám není nejlépe a to je třeba respektovat. Takže velmi obecně: toleruji

vše, co je lidské. Nicméně jestli něco rád nemám, tak to je lenost, cílené parazitování na sociálním systému a zneužívání slabosti jiných.“

Co dobrého dělá kraj pro seniory a handicapované lidi, případně co je nutno v této oblasti napravit?

„Mnohokrát jsem zdůrazňoval, že se podle mého názoru vyspělost společnosti pozná podle toho, jak se dokáže postarat o ty slabší, za čímž plně stojím. A krajských aktivit je naštěstí v tomto ohledu celá řada: dotační - programy na podporu zdravého stárnutí, vyrovnávání příležitostí pro občany se zdravotním postižením, rozšíření sítě tzv. Senior Pointů, což jsou kontaktní místa pro seniory, která nabízí například poradnu, přístup k počítači s internetem nebo nabídku volnočasových aktivit. Podporujeme také rozvoj Senior Pasů, jež opravňují držitele čerpat slevy např. na spotřební nákupy, cestování, stravování, ubytování, vzdělání nebo na návštěvu muzeí i galerií. S krajskou podporou fungují také další užitečné projekty, například Počteníčko s babičkou nebo Hodinový vnuk. Rovněž se velmi snažíme, aby skončilo podhodnocení náročné práce lidí v sociální oblasti. Samostatnou kapitolou pak je proces transformace pobytových sociálních služeb, aby senioři a lidé se zdravotním postižením mohli žít kvalitnější život v důstojnějších podmínkách s náležitou podporou v přirozeném prostředí.“

Rozhovor vychází v předvánoční atmosféře... Jak jste vnímal Vánoce za mlada a jak je vnímáte dnes?

„Pro dítě jsou pochopitelně Vánoce kouzelné, magické a zázračné, plné dárků a splněných přání. Pak následuje šok, že Ježíšek neexistuje i období, kdy začnete dostávat praktické „měkké“ dárky, ze kterých moc nadšení nejste. Když toto vše zdárně překonáte a nepodlehnete komerčnímu a konzumnímu způsobu vánočních svátků, můžete získat něco, co vás symbolicky vrátí do dětství: těšíte se zase na dárky, ale tentokrát spíš na ty, které darujete a na radost, kterou způsobí. Těšíte se na pohádky, i když víte, že draci či mluvící koně neexistují. A především vnímáte, že jste součástí tradice, kterou lidstvo udržuje už stovky let a naplno si vychutnáte pohodu a klid s těmi, které máte rádi.“

A ať končíme vesele: jaký máte oblíbený vtíp?

„Vtipy moc nepoužívám, protože si je málokdy zapamatuju. Ale navážu na Vánoce. Vzhledem k tomu, že právoplatným (a o Vánocích pochopitelně obdarovávaným) členem naší rodiny je pes Oswald, napadá mě teď takový vánočně psí: To takhle na Štědrý den sedí pes pod rozsvíceným vánočním stromčkem, vrtí hlavou a říká: „No to se teda páníček letos na Vánoce fakt vytáhl! Zavedl mi na záchod barevné elektrické osvětlení...“

S hejtmánem Moravskoslezského kraje rozmlouval
Jiří Muladi

Výlet za historií - Krnov

Při našem putování v rámci geocachingu, který nám vždycky v objevování zajímavostí otvírá dveře poznání, jsme navštívili Krnov již mnohokrát. Myslím si, že stojí za návštěvu v každém ročním období.

V centru města je Radnice, která byla vystavěna v roce 1901-1903 podle plánů vídeňského architekta Moritze Hintragera. Stavba byla realizována Ernestem Latzelem a Aloisem Geldnerem. Budova stojí na místě, kde stávala radnice z 16. stol. Je to dvoupatrová trojkřídlá budova ukončená mansardovou střechou. Západní krátké křídlo je na severu ukončeno šestipatrovou věží. Věž je vysoká 52 metrů a je kopií radniční věže ve Währingu, ve Vídni. Krytina střechy je zajímavě barevně vyskládaná. Od roku 2014 probíhají i prohlídky radniční věže.

Interiér kostela sv. Ducha

V bezprostřední blízkosti centra města se nachází kostel sv. Ducha. Jeho počátky spadají do 13. stol., později byl barokně přebudován. Nacházejí se v něm nástěnné malby z konce 14. a počátku 15. století.

Kostel sv. Ducha je jedna z nejstarších dochovaných budov v Krnově. Její počátky spadají do 80. let 13. stol., kdy město řešilo potřebu postavit špitál pro nemocné, chudé a hladové. Proto byl povolán do Krnova Řád německých rytířů s cílem ujmout se tohoto úkolu. Špitál řídila církev, a proto se po staletí o nemocné starali mniši a jejich pomocníci. Dnes slouží tato opravená

stavba jako koncertní síň s krásnými varhanami, vyrobenými v Krnově. Budova je po rekonstrukci gotického kostela a barokního špitálu opravdovou pýchou Krnova.

Od kostela se vydáme dál k další významné pamatce města a tou je Synagoga. Bývalý židovský templ v hornoslezském Krnově je jedinou v historické podobě dochovanou a turistům přístupnou synagogou v kraji. Je to jedna z pouhých dvou staveb v ČR s dochovanými arabskošpanělskými interiéry. Synagoga se nachází na nároží ulic Soukenické a Barvířské za budovou České pošty. ↓

Od synagogy se vracíme zpět k hlavnímu náměstí kolem Kláštera minoritů. Působení řádu minoritů je v Krnově svázáno s osudy města celá staletí. Minorité přišli do Krnova v druhé polovině 13. stol. a založili zde klášter a kostel. Později v letech 1722-1728 vybudovali barokní mariánský poutní kostel. Roku 1950 byl klášter zrušen, ale obnoven byl opět v roce 1989. O osm let později stoletá voda zaplavila celý areál a napáchala obrovské škody. V roce 2000 se zde konala provinční kapitula a po ní byl zde komunitní život minoritů obnoven.

Klášter minoritů s kostelem Nanebevzetí Panny Marie

Obě budovy tvoří jeden komplex. Dějiny kláštera a kostela jsou nerozlučně spjaty s dějinami Krnova. U středověkých měst bylo zvykem, že uvnitř hradeb bylo vymezeno místo pro klášter, ve kterém působili mniši a kněží.

↑ Máte-li ještě chuť a nohy nebolí můžete se vydat na zámecké náměstí. Zámek v Krnově postavili už Přemyslovci a to převážně ze dřeva. Ten však byl za vlády Jiřího Hohenzollerna zbořen a od základu v letech 1531-1535 vystavěn z kamene. Dnešní podoba pochází z 16. století a mají ji na svědomí Hohenzollernové. Byl vystavěn na místě přemyslovského dřevěného hradu. Je postaven v renesančním slohu a má pevnostní půdorys. Dnes jsou v něm kanceláře, protože po velkém požáru v 18. století se nedochoval žádný nábytek.

↑ A vzpomeňme ještě jednu zajímavou stavbu - bývalý Střelecký dům. Byl postaven v letech 1904-1909 významným evropským architektem a krnovským rodákem Leopoldem Bauerem. Budova sloužila střeleckým spolkům a tehdejšími obyvatelům města Krnova. Po druhé světové válce byl dům zkonfiskován a v roce 1950 předán pionýrské organizaci a vznikl tak druhý Dům pionýrů a mládeže v tehdejší ČSSR. Dnes je budova nemovitou kulturní památkou a sídlí v něm Středisko volného času Měďa.

Při příjezdu do Krnova doporučuji nejdříve na navštívit Informační centrum, které se nachází na Hlavním náměstí. Tam obdržíte mapku města s vyznačením všech památek. Budete se moci dobře orientovat a navštívit případně i další památky, protože zajímavostí je v Krnově opravdu hodně a určitě stojí za návštěvu.

Text a foto: Daniela Prošková,
Městská organizace SD Ostrava

Ostravské domy: Dům s kavárnou Daniel, Nádražní 1230/57 a Žerotínova 1230/1, Moravská Ostrava

Milí čtenáři, díváte-li se rádi na pohledné domy, vydáme se i v posledním letošním čísle SeniorTipu na počátek dvacátého století. Secesní architekturu nasycenou kavárenskými požitky bychom sice mohli vychutnat lépe ve Vídni než v Ostravě, ale i v našem městě lze tuto možnost najít. A z obého pohledu nezanedbatelnou. Na počátku 20. století, kdy se Ostrava i architektonicky začala rozmáhat, patřila Nádražní třída, jedna z hlavních komunikačních os, k místům reprezentace města. Představovaly ji jak paláce bankovní, tak soukromé a firemní domy bohatnoucích podnikatelů. K takovým patřil i objekt, jehož původní podoba alespoň na vnějším pláští - se do detailu zachovala.

Jde o třípodlažní budovu z roku 1903 (jak uvádí odborná literatura, čemuž se ale přičítá letopočet 1902 v původní omítce), hlavním průčelím obrácenou do Nádražní, boční fasádou pak do Žerotínovy ulice. Vystavěli ji jako nájemní a současně firemní dům stavitelé a společní

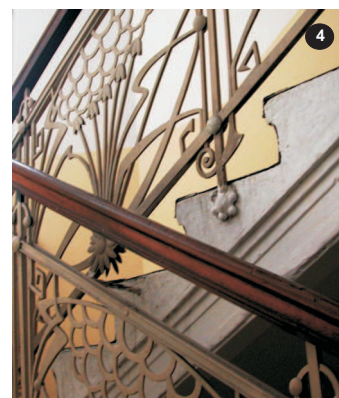
majitelé stavební firmy Ferdinand Mainx a Leopold Popp. Oba se narodili v 60. letech 19. století, oba pocházeli z okolí Nového Jičína a shodně končili svou životní dráhu ve 40. letech 20. století: Popp zemřel v roce 1942; Mainxův osud není znám, neboť stavitel v posledním roce války beze stopy zmizel. Nepochybně další ze smutných židovských osudů. Zato jejich firma výrazné stopy v Ostravě zanechala: kromě dvou obchodních a bytových domů v centru města (ulice Poštovní a Na Hradbách) a luxusní Eisnerovy vily (Milíčova) projektovala např. provozní budovy dolu Jan-Marie ve Slezské, tehdejší Polské Ostravě (dnes znovu oživeny jako hotelové zařízení).

V dalších průmyslových stavbách, jako byla např. v centru města budova těžní věže jámy Jindřich (1913) nebo budovy v areálu bývalé šachty Michálka ve Slezské Ostravě (1909-1917), použila firma charakteristickou režnou, tj. neomítanou, červenou cihlu. Dvojice podnikatelů uměla vyhovět i požadavkům církve: podle plánů Friedricha Fuldý stavěli, ale také dle svých představ upravili původní plány kostela Nanebevzetí Panny Marie v Ostravě - Michálkovicích (stavba 1901-1902, konečné vysvěcení až 1907). Tam se drželi historizujícího neorománského tvarosloví.

Svůj dům majitelé na osově městské komunikaci „oblékli“ podle tehdejšího evropského, resp. pařížského modelu florální secese, který se zároveň sytil i podněty geometrického proudu, populárního v architektuře vídeňské. Trojosé průčelí do Nádražní spojuje symetrii, důsledně uplatněnou v patrech, s asymetricky vsazeným portálem v přízemí. Podobná řešení najdeme v 1. desetiletí 20. stol. u Jana Kotěry (např. Okresní dům v Hradci Králové, Národní dům v Prostějově ad.). Nápadně se uplatnily vegetabilní prvky provedené ve štku - stylizované rozviliny, květy, kvetoucí stromy. Jejich rozmarné tvary jsou však souměrně uspořádány v přesně vymezených geometrických polích. Ve střední partii domu vystupují nad sebou v patrech dva balkóny, rovněž zdobené. Dekor v omítce i v mřížích zábradlí směřem vzhůru graduje a uzavírá se maskaronem v podobě dívčí hlavy. Zřetelné kontrasty celého průčelí jsou kromě tvarových detailů podtrženy užitím hladké a strukturované omítky a jako barevná bižuterie působí keramické terčíky v květinových polích. Chuti architektů zdobit neušla ani atika a komplikovaný tvar střechy. Boční průčelí je jen o málo skromnější, nebo spíše střízlivější díky převaze geometrie. Ale i tam dominuje výrazný prvek arkýře, který v posledním patře přesahuje římsu a vpouští do interiéru světlo skrze půlkruhové prosklení.

Průvodci Františka Josefa I. při jeho návštěvě Moravské Ostravy v létě 1906 mohli klidně svému monarchovi předvést i tento parádní dům, aby posílili dojem, že i Ostrava se vyzná v dobové architektonické módě. Ostatně Maix&Popp projektovali pro uvítání císařské návštěvy jednu ze slavnostních bran v srdci města na Hlavní třídě (dnes ulice 28. října).

Vystoupáte-li z Žerotínovy ulice do druhého patra a pominete schodiště zdevastované řemeslným neuměteltvím, nevkusem a lhostejností z doby znárodněného majetku, můžete zkoumat právě část interiéru včetně výklenku zmíněného arkýře. Tam se vnější vizuální zážitky znásobí uspokojením chuťovým. Kavárna Daniel v útrobách bývalého domu firmy Mainx&Popp umí podat kávu hodnou zapamatování, stejně jako atmosféru, do níž je příjemné se vracet. Vybavení interiéru už nemůže pochopitelně dodržet dobový styl domu, majitelé však zařídili prostory neokázale příjemným mobiliárem, fotografiemi a bibeloty, které připomenou i dávná desetiletí minulého století. Pokud byste se potřebovali dosytit vinnými chutěmi a moderním interiérem, můžete vejít do domu z Nádražní třídy a košťovat víno z Modrých hor. (Ani v jednom případě nejde o placenou či neplacenou reklamu.)

Marie Šťastná

Popis snímků:

- 1-Nárožní dům s kavárnou Daniel, Nádražní-Žerotínova ul.
- 2-Detaily průčelí z Nádražní ul.
- 3-Detail dekoru pod korunní římsou z Žerotínovy ul.
- 4-Detail původního zábradlí schodiště

Historický kalendář Ostravska

Říjen - prosinec

10. října 1917 z obchodů ve městech i na venkově zmizely nitě. Bylo to způsobeno spekulanty, kteří skupovali toto zboží do zásoby, aby tak vyhnali ceny. Malá cívka stála 15 korun, velká 25-30, což byl tisícinásobek staré ceny. Policejnímu komisařství v Moravské Ostravě se podařilo objevit skladiště nití obsahující více než 5000 cívek, v Bohumíně bylo zadrženo půl vagónu cívek a v Těšíně zajištěno další velké skladiště nití.

14. října 1702 začala stavba sloupu s pozlacenou sochou P. Marie na náměstí v Moravské Ostravě. V roce 1773 a 1828 byla socha opravena, očištěna a znovu pozlacená. V roce 1960 byla socha i s podstavcem, obecně nazývaná morový sloup, v rámci „estetizace“ rozebrána a z náměstí odstraněna. Začaly úpravy místa, kde byla v roce 1962 instalována socha Milicionáře, jejímž autorem byl Vladislav Gajda. Mariánský sloup, nejstarší dochovaná barokní plastika ve městě, se vrátil na náměstí 24. 10. 1992.

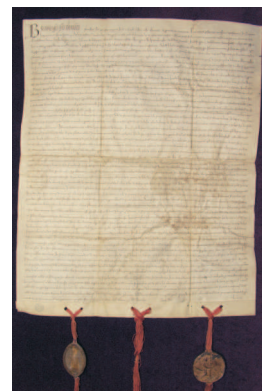
Pohled na město Moravskou Ostravu z roku 1728 (akvarel neznámého autora)

29. října 1757 ohlásil František Karel Josef, svobodný pán z Eichendorfu, moravské reprezentaci a komoře v Brně nález uhlí. Pocházelo ze tří blíže nespecifikovaných míst na slezskoostravském panství hraběte Františka Josefa Wilczka. Podle výsledků zkoušek dávalo sice nalezené uhlí malý žár, ale šlo jen o uhlí povrchové, takže se dalo předpokládat, že ve větší hloubce se jeho kvalita zlepší. Eichendorfov objev nebyl nic převratného, neboť toto uhlí znali již dávno okolní kováři a zámečníci, kteří je běžně užívali ve svých řemeslnických dílnách ve směsi s dřevěným uhlím v poměru 1:2. Ačkoliv bylo Eichendorfovi uděleno kutací právo kdekoli, kde by se domníval, že by uhlí mohlo být, těžba nebyla zahájena a nález tak nebyl zužitkovaný.

1. listopadu 1907 poslanci říšského sněmu Prokeš, Cingr, Pospíšil a další interpelovali ministra vnitra ve věci koksových pecí koksovy Karoliny, které příšerným smradem a dýmem otravovaly celou rozsáhlou čtvrt města, kde bydlely tisíce obyvatel. Koksové pece interpellanti označili „za pravé to umrlčí komory, z nichž morový zápach otravuje celé okolí.“ ➤

13. listopadu 1992 v Ostravě zemřel žurnalista, organizátor mládežnické tělovýchovy Boleslav Moravec (narodil se 4. prosince 1924 v Třinci). Působil v redakci Čs. sportu, Svobodného slova a dalších periodicích. Do tělovýchovy se zapojil prostřednictvím Junáka již ve svých deseti letech. Velkou měrou se zasloužil o rozvoj dorosteneckého i mužského ragby v republice. Jako trenér starších dorostenců získal celkem třikrát (1959, 1964, 1966) titul čsl. přeborníka. Byl také ústředním rozhodčím tohoto sportu.

29. listopadu 1267 byla vydána listina běžně označovaná jako závět olomouckého biskupa Bruna ze Schauenburku. Protože se zde jmenují územní zisky biskupa a je zde tudíž řada topografických údajů, je tento dokument zakládací listinou - "křestním listem" - pro řadu obcí a měst na severovýchodní Moravě (Ostravu, Rožnov, Místek, Paskov, Fryčovice - celkem tři města a 32 vsí), které tu vlastně poprvé vstupují na jeviště dějin. Závět dal Bruno sepsat na vrcholu své moci jako šedesátiletý muž ve chvíli, kdy se chystal po boku krále Přemysla Otakara II. na válečnou výpravu do Východních Prus a Litvy. Očekávalo se, že papež se za ni odmění králi a biskupovi vynětím olomoucké diecéze z pravomoci arcibiskupa mohučského a povýšením olomouckého biskupství na arcibiskupství. Závět měla zabezpečit ve chvíli, kdy biskup nevěděl, zda se z války vrátí, po všech stránkách řád platný pro diecézi. Též na ni lze pohlížet jako na jakési vyúčtování toho, čím a jak biskup rozhojnil majetek biskupství a kapitulního kostela. Měla však také prostě zachovat památku významných biskupových činů. K tomu účelu sloužily i četné nadace, které biskup svou závětí zřídil. Na předním místě to byla pompézní smuteční bohoslužba, k jejímuž konání zavázal své nástupce každoročně ve výroční den své smrti. Je nepochybné, že leccos z toho, co by byl Bruno sám jistě označil ve své závěti za nejpodstatnější, se propadlo v nic, stejně jako ona válečná výprava z roku 1267 a s ní i plán povýšení Olomouce na arcibiskupství. Do popředí dnešních zájemců o Brunovu závět se posunuly jiné údaje, je dnes významným historickým pramenem pro národní dějiny a pro moravský místopis.

18. prosince 1742 během tzv. slezských válek mezi Pruskem a Rakouskem vznikl v Moravské Ostravě požár. Podle dobového pramene „obrátil v popel celé dvě strany města“. Podobná situace nastala po druhé válce slezské, kdy ve městě zůstala posádkou císařská vojska. V roce 1754 vznikl jejich vinou opět požár, při kterém oheň zachvátil „množství domů i s kostelem“. Do třetice 22. prosince 1763, když tu opět dlela silná posádka, zavinila požár, „který obrátil v popel 30 velkých domů ve městě a 5 domků na předměstí“. Uchránit dvě třetiny města včetně radnice s věží a kostel sv. Václava před ohněm pomohla změna větru, údajně přivolaná horoucími modlitbami zoufalých radních

PhDr. A. Barcuch, Archiv města Ostravy

Areál koksovy Karoliny v Moravské Ostravě, 20. léta 20. stol.

Vítěz ostravské ankety Senior roku vyhlášen

Pokračování ze str. 1

Město Ostrava anketu Senior roku vyhlašuje již od roku 2007. Za tu dobu tituly získali: Blanka Malá- 2007, Eva Teicherová- 2008, Jaroslav Král- 2009, Luděk Eliáš- 2010, Lubomír Pásek- 2011, Jan Hališka- 2012, Věra Heroldová- 2013, Hana Papežová- 2014, Rajko Doleček- 2015, Milan Weber- 2016. „Porota to měla při výběru hodně těžké, ať už to byl první či letošní jedenáctý ročník. Aktivitu nominovaných jsou velmi zajímavé a je potěšitelné, že v našem městě jsou takto aktivní senioři“, říká Ludmila Holubová, členka výběrové komise. Na závěr vyhlášení vítěze ankety si senioři, organizátoři, rodinní příslušníci i přátelé podiskutovali o životě. A bylo o čem si povídat...

Pojďme si tedy představit vítězku ankety...

Lenka Kocierzová (*1950), grafička, výtvarnice, designérka, ilustrátorka, kronikářka a průvodkyně Vítkovicemi. Jako malířka působí od r. 1995. Mezi její známé obrazy patří „Ev“, tzn. portréty s vyobrazením města nebo jeho části na klobouku. Malířkou se chtěla stát již od dětství. Svá díla vystavovala u nás i v zahraničí. Její životní krédo je: **Raději se opotřebovat než zrezivět**. Zmiňovat se o všech jejích aktivitách by bylo na mnoho stránek. K představení paní Lenky jsme vybrali alespoň jednu z aktivit a tou je např. ilustrátorská činnost.

Přátelství až za hrob...

Téměř před dvěma desítkami let jsem se náhodou v malé vesničce Kadlín na Mělnicku setkala s novinářem, spisovatelem, básníkem, kronikářem Obřívství a bouřlivákem Miroslavem Síglem. Mnohé nás spojovalo a tak začalo přátelství i s jeho manželkou Jiřinou. Setkávali jsme se později v Praze, v Obřívství a mohla jsem jim ukázat i naši Ostravu. Při každém setkání mi říkal: „Já mám dceru Lenku, vy byste si rozuměly, já bych vás měl seznámit“. Léta jsme si unikaly, k našemu setkání pak došlo až při ukládání Mirkovy urny do hrobu v Obřívství. Ukázalo se, že měl ve své věštecké předpovědi pravdu, musely jsme se seznámit! Od té doby společně prožíváme neuvěřitelné věci. A mimo jiné nás také spojuje i Mirkovo dílo. Jedna z jeho skvělých knih má název **Co víme o smrti...?**

Autor vyslovil přání, abych ji ilustrovala, ale nakladatel se poprvé rozhodl pro fotografie. Knihu používám už několik let při vycházkách po hřbitovech. „Co jste si to vymyslela, vycházku po hřbitově, není to morbidní?“, slýchávala jsem a odpovídala: „Ne, není, všichni na hřbitovy chodíme, ale málokdo si uvědomí, že tato místa jsou konkrétními dějinami měst a ti, kteří je v minulosti rušili nebo ruší, zničili mnohé, nejen účtu ke smrti. Ano, dlouhou dobu nám schází účta k poslednímu rozloučení, možná z našeho vlastního strachu a možná proto, že by nás to přinutilo myslet a ohlížet se za svým životem. Ale nikdo nepil nápoj nesmrtnosti...“

Kniha **Co víme o smrti...?** je vlastně malá encyklopedie témat spojených se smrtí a obohacovala nejen mne, ale i účastníky vycházek. Připomínali jsme si nejen stromy a květiny spojené se smrtí - barvínek, myrtu, cypřiš, břečťan, ale i symboly - mnoho druhů křížů, palmové ratolesti, slova INRI i kalichy na náhrobcích. Zantovali jsme si i písně - O bebíčku zahradnický, Na Šumavě je dolina, připomněli opery, kde je

tématem smrt - Aida, Její pastorkyňa, Traviatta a desítky dalších, každá je s ní spojená. Lidi vše zajímalo, každoročně jsem si to ověřovala a Mirka vždy potěšily mé zprávy. Při každém setkání jsme měli další a další plány. Dynamičnost a kreativita nás spojovala a život šel souběžně do doby, kdy krátce před udělením Ceny Český patriot 2012 podlehl Mirek pooperačním komplikacím. Život jde dál a my s jeho dcerou si ho stále připomínáme a myšlenky jejího otce nás provázejí. Dovedl nás i ke druhému vydání knihy **Co víme o smrti...?** Nakladatelství Olympia se líbil styl mých kreseb a požádalo mne, abych knihu ilustrovala. Dcera Miroslava Sígla Lenka Střížovská je grafičkou - typografkou, já výtvarnicí a tak jsme se sešly u společné práce.

Diskutovaly jsme, vybíraly, konzultovaly, až jsme nakladatelství poslaly společné dílo, tak jak jsme ho procítily my. Hodiny strávené nad knihou nás propojovaly - hele, a co říkáš téhle písni, co tam dáme? Co k přísloví, co k židovství, co k textu Jaromíra Nohavicy nebo Josefa Fouska? Vyrůstalo nám pod rukama dílo, které neodstraňuje jako jeho název, ale je prostě cestou, kterou ke smrti jdeme... Činíme-li v životě dobře, máme za sebou něco navíc, čeho se bát? Bolesti, opuštění, bezmocnosti, nedostatku lásky? Obě už máme za sebou setkání s onkologií, nedaly jsme se, možná i proto jsme knihu tvořily s nadměrným nasazením a porozuměním tématu. Radost ze společné práce, které určitě odněkud žehnal autor Miroslav Sígla, nám dávala jistotu, že lidem předáme poselství: **„Žij tak, aby ses nemusel bát, tak jako jsme se narodili, tak jednou odejdeme“**. Kam? To nám nezodpoví ani tato kniha, ale určitě zaujme a poučí a to nejen ty, kteří už jsou za druhou půlku života, ale i mladší, které bychom měli od dětství s tématem seznamovat, aby se dokázali pak se ztrátou lépe vypořádat. Nemělo by to být tabu ani pro naše děti ani pro vnoučata.

A místo našeho prvního setkání s tímto dynamickým mužem, Kadlín, zahrálo svou roli v mém životě znovu. Provázela jsem kadlinským muzeem náhodného návštěvníka, který se mi při poděkování a rozloučení představil jako pracovník Národního muzea a pozval mne na oplátku na prohlídku on. M. Sígla znal a tak se křest 2. vydání knihy **Co víme o smrti...?** konal v budově Národního muzea u příležitosti 91. narozenin autora.

Tam zazněly jeho zhudebněné verše, promítal se film z jeho života, na řadu přišly vzpomínky nás, kteří jsme ho znali a kniha byla Vratislavem Ebrem a dvěma sudičkami (Lenka S. a Lenka K.) pokřtěna. V Ostravě byla uvedena v listopadu v Knihačství a zájemci v ní najdou i mnoho

obrázků spojených s Ostravou. Mne potěšila slova manželky Miroslava Sígla Jiřinky: **„Tvoje kresby a vyjádření smyslu je obdivuhodné a jako vždy perfektní, osobité a hlavně vlídné a laskavé vyjádření všeho, co chtěla Mirkova kniha předat následujícím generacím. Mirek by měl určitě velkou radost.“**

Cena města Třince pro Otona Hilu

Mezi nositele Ceny města Třince se zařadil taneční mistr **Oton Hila**, který toto ocenění obdržel za dlouholeté vedení kurzů společenského tance a **Tanečního klubu Elán** i za vynikající reprezentaci města a regionu v oblasti tanečního sportu. Cenu města převzal pan Hila u příležitosti oslavy svého životního jubilea z rukou starostky **Věry Palkovské**. Taneční klub Elán už přes 30 let neodmyslitelně patří ke společenskému životu města a regionu.

Jméno Otona Hily je v Třinci synonymem úspěchů Elánu, tanečních kurzů, ale také píle, vytrvalosti a nadšení.

Narodil se 12. září 1937 v Darčově, v Třinci žije od roku 1964. V roce 1982 založil Taneční klub Elán.

Pan Hila, který naučil tančit několik generací Třinečanů, své zkušenosti zúročuje i jako člen poroty tanečních soutěží, vede taneční kurzy a vyučuje tanec děti a mládež s handicapem.

Rozmarýnka se snaží zpestřit život spoluobčanům

Na začátku stálo sedm nadšenců a milovníků české dechovky a tak vznikla v roce 1974 **dechová hudba ROZMARÝNKA**.

Dlouhá léta tento orchestr vedl kapelník Zdeněk Lindovský a umělecký vedoucí Rudolf Novák. V současné době má orchestr patnáct členů a koncertuje pod vedením kapelníka Jaroslava Janečky a uměleckého vedoucího Ivo Meleckého.

Po celý rok se dechový orchestr Rozmarýnka snaží zpestřit život spoluobčanům, jak říznou dechovkou, tak koncem roku vánoční hudbou a to nejen v Bílovci a v okolních vesnicích, ale také ve vzdálenějších městech našeho kraje. Už několik let jezdí hrát také do zahraničí a to převážně do Německa a Polska.

Je pro ně samozřejmé, že pokud se stane nějaká živelná událost, nemůže být Rozmarýnka pozadu a tak v roce 2009 věnovali celý výtěžek z koncertu, který se konal u příležitosti 35. výročí založení kapely, občanům Kunína u Nového Jičína, které zasáhly povodně. V roce 2010 se účastnili koncertu, jehož výtěžek šel do zemětřesením zničeného Haiti.

Vystupují na akcích a oslavách všeho druhu, plesech, v letních měsících venku na různých slavnostech, jako jsou dny obce apod.

Současná sestava se skládá celkem z 19 členů z toho 4 zpěváků a 15 muzikantů. Chcete-li uspořádat nějakou slavnost a mít na ni dechovku zde je inspirace. Více o nich najdete na: www.rozmarynka-bilovec.cz/

Vydání časopisu podpořili:

Největšími zvířecími sympatáky Mariánských Hor a Hulvák jsou Amy a Čak

Ceny letošního ročníku soutěže **MISS PES a Mazlík** byly rozděleny. Slavnostní vyhlášení výsledků soutěže pro zvířátka a jejich příznivce se uskutečnilo v říjnu už tradičně u kašny na Stojanově náměstí v Ostravě - Mariánských Horách. Porota tentokrát vybírala z rekordního počtu 49 soutěžících, mezi kterými se objevilo 23 pejsků, kočky, králíci, ale také želvy, rybičky nebo například „andulák“ a gekončík.

Porota se shoduje na tom, že vybrat toho nejsympatičtějšího zvířecího miláčka je opravdu těžké. Soutěžící mnohdy dělí mezi sebou jen jediný bod. Aby tedy nepřišli zkrátka ani ti, kteří se jen o kousek neprobojovali mezi první pětiku, dostali všichni soutěžící čestné uznání a drobný pamlssek. Vítězové v kategorii psů získali navíc ještě několikakilogramová balení granulí a další dobroty, v kategorii mazlíků pak granule, pamlsky, nebo jiné krmivo.

V kategorii MISS PES zvítězila zlatá retrívrice Amy, nejsympatičtějším Mazlíkem se stal britský modrý kocourek Čak. „Letos jsme museli termín slavnostního vyhlášení výsledků kvůli počasí posunout, ale nakonec se to ukázalo jako dobrá volba, protože dnes bylo opravdu nádherně. Jsem taky rád, že se vyhlášení stává tradicí a účastní se ho většina soutěžících. Pejskaři své čtyřnohé kamarády berou s sebou a je super sledovat, jak na sebe zvířátka vzájemně reagují. Nebývá totiž překvapením, že se vyhlášení účastní i kočky, letos s sebou majitelé přinesli králíky, ale i želvu,“ řekl po vyhlášení výsledků soutěže 1. místostarosta obvodu Patrik Hujdus. Dodal také, že vedení obvodu chce v akci pokračovat i nadále a na příští rok plánuje jednu velkou novinku.

„Z části soutěž vnímáme jako recesistickou akci, která nás baví a máme radost, že baví i naše spoluobčany. Na druhou stranu se ale ze soutěže stala tradice a my jako organizátoři ji chceme neustále vylepšovat. Chceme, aby fotografie soutěžících vkládali přímo jejich majitelé a umožnit zapojit se do hlasování a výběru největších sympatáků obvodu i zástupcům veřejnosti,“ prozradil místostarosta obvodu. Fotografie na: www.misspes.cz

Křížová cesta v Bílovci

„Téma křížové cesty je staré přes dva tisíce let, hledali jsme materiál, který bude působit starobyle. Vybrali jsme povětrnostně odolnou patinující ocel, jež si po instalaci v exteriéru vytvoří ochrannou vrstvu bránící korozi,“ vysvětluje Tereza Hozová. „Naše pojetí křížové cesty je spíše klasické. Vycházeli jsme z tradičních maleb, které zachycují posledních pár hodin života Ježíše Krista a převedli je zjednodušenou formou do prostoroového vyjádření. Každé zastavení je tvořeno siluetou, případně dvojicí siluet a křížem,“ dodává Tereza Hozová a pokračuje. „Příběh utrpení Ježíše Krista vnímám jako metaforu životní cesty současného člověka. Život je možno vnímat jako cestu, která je plna nečekaných událostí, setkání a také pádů. I v těžkých chvílích bychom neměli ztrácet odvahu a najít sílu jít dál. Věřím, že křížová cesta přispěje k zatraktivnění města nejen pro věřící.“

Model jednoho zastavení

Foto: Jiří Velký

„Protože nejčastější dobou meditace křížové cesty je doba postní, předpokládám požehnání a první veřejné projití v modlitbě o Velikonocích - na Velký pátek, případně předcházející neděli, které se říká Květná,“ říká bílovecký děkan Lumír Tkáč. „Výjimečnost a síla venkovní křížové cesty je v jejím spontánním využívání. Věřím, že zájem o tento umělecký i duchovně hodnotný artefakt budou mít lidé ze širokého okolí. Jejím smyslem je nabídnout na turistické a vycházkové trase vedle krásy přírody i duchovní, neboli spirituální rozměr. Tedy to, co dává smysl a naplnění lidskému životu a pomáhá hledat odpovědi na nesnadné otázky, proč se to či ono děje v našich životech. Přestože poutník nemusí znát ani rozumět celému příběhu života, smrti a vzkříšení Ježíše Krista, může si uvědomit souznění některého konkrétního momentu svého života s některým z vyobrazených zastavení křížové cesty a nalézt nové porozumění a postoj k situaci, kterou prožívá.“

(sei)

Unikátní festival s výjimečnými osobnostmi

Mezinárodní festival outdoorových filmů (MFOF) je největším putovním festivalem jak v České republice, tak i ve světě. Je zaměřený na filmy dobrodružné, extrémní, adrenalinové, ale taky cestopisné, jež ukazují prostředí, kam se člověk běžně nedostane. Festivalu se zúčastňují čeští, slovenští a zahraniční autoři, filmová studia, národní televize i soukromé televizní společnosti, a to v profesionální i amatérské úrovni. Letošní patnáctý ročník MFOF se uskutečnil ve čtyřiapadesáti městech České republiky a Slovenska.

Jiří Kráčalík při zahájení MFOF v Ostravě

„Počet přihlášených snímků byl rekordní: 207 titulů. Přišly z osmačtyřiceti zemí celého světa, z nichž nakonec do soutěže postoupilo 128 filmů ze 27 zemí naší planety,“ uvedl Jiří Kráčalík, ředitel a zakladatel MFOF.

Jednou z výjimečných osobností a čestným hostem byl stále aktivní dvaadevadesátiletý lyžařský závodník Otto Krajňák ze Slovenska, jenž se zúčastnil slavnostního zahájení festivalu v Ostravě.

Lyžařskému nestorovi pomáhají dřepy a humor

Poprvé stál na lyžích, když mu byly tři nebo čtyři roky. A dodnes, kdy je mu dvaadevadesát, stále lyžuje a sbírá vavříny: Otto Krajňák, mistr světa seniorů a nejstarší veterán ve sjezdovém lyžování na světě.

„Je snadné vyhrávat, když jste ve své kategorii jediný. A široko daleko nikdo,“ komentuje se smíchem své výsledky. „Začínal jsem na hranatých lyžích bez skluznice. Bylo mi čtrnáct let, když jsem jel svůj první závod, velikonoční slalom, a vyhrál ho,“ vzpomíná Otto Krajňák

Život s lyžemi měl svázaný. Byl lyžařem, trenérem, stavitelům tratí, učil na lyžařském gymnáziu a dnes objíždí závody pro veterány. A jaký že má recept na vitalitu?

„Asi vás překvapím - žádný. Pokud mi chutná, tak sním všechno. Alkoholu neholduji, ale je pravdou, že v poslední době se scházíme s partou lyžařů každý čtvrtek v lese - to si dám tak tři štamprle dobré slivovice a to je všechno.“

Stále aktivní dvaadevadesátiletý Otto Krajňák

Bratr Otty Krajňáka, Vladimír, byl skvělým československým lyžařem, účastníkem dvou zimních olympiád. Ovšem na lyžích také zemřel, když se smrtelně zranil během tréninku na veteránské lyžařské závody. Bylo mu tehdy šestaosmdesát let. To je také důvod, proč si Otto dává na svahu pozor, chodí každý půlrok na lékařské prohlídky a denně se udržuje v kondici.

„Udělám každý den 230 dřepů, je to bezvadná rozcvička na klouby,“ pochvaluje si neúnavný sportovec. „Ostatně, dostal jsem příkaz, že každý závod musím dokončit. Ale nemyslete si, doma mám poslední slovo. Manželka řekne: uděláš to a to a já řeknu: Ano, udělám...“

Jak je vidět, i k humoru má blízko tento nestor lyžování, jehož veteránská závodní kariéra začala před dvaceti lety a jehož svěřenci získali přes padesát zlatých medailí ve všech věkových kategoriích na mistrovstvích Slovenska i někdejší Československé republiky.

(di)

Dvoustránka Krajské rady seniorů

Pavel Gluc, předseda KRS MSK: V kraji máme mnoho aktivních organizací...

Pane předsedo od ledna jste ve funkci předsedy Krajské rady seniorů Moravskoslezského kraje (dále jen KRS). Volební období je čtyřleté, takže máte v podstatě rok práce za sebou. Určitě jste do funkce vstupoval s nějakou představou co tato práce obnáší, je tedy na místě zeptat se, zda se naplnilo Vaše očekávání. Celý profesní život jste strávil ve vedoucích funkcích a tak máte zkušenosti s vedením kolektivu. Co se podařilo z Vašich záměrů naplnit, či naopak, co se nepodařilo.

Krajská rada seniorů MSK při svém jednání.

"Ano, zkušenosti samozřejmě mám a snažím se je uplatnit i ve vedení KRS. Ale pracuji v jiných podmínkách. Dříve jsem vedl kolektivy profesionálů, kteří za odvedenou práci dostali přiměřenou odměnu. Nyní pracuji se seniory, kteří za svou práci nejsou placeni, pracují pro radost z pocitu dobře vykonané práce pro jiné, pro své okolí. Je to krásné, když lidé jsou schopni takto vynaložit svůj osobní čas pro jiné. Jsem rád, že jsem takovými lidmi obklopen a mou řídicí a rozhodovací práci mi zjednodušují. Ale o formách a metodách řízení musím přemýšlet stále. Když jsem byl do funkce předsedy zvolen, měl jsem samozřejmě svou představu, svůj záměr. V každém případě jsem chtěl navázat na práci mého předchůdce a pokud možno výsledky činnosti ještě zkvalitnit. Zpracovali jsme plán činnosti na rok 2017, ale bohužel jsme od prvopočátku naráželi na problém finančního zabezpečení naší krajské činnosti. Naš hlavní partner - Moravskoslezský kraj - zpočátku neměl moc pochopení pro naše požadavky k zabezpečení činnosti. Posléze jsme se domluvili na nějaké strategii, ale vše bylo kostrbaté, příliš byrokratické a hlavně jsme začali pozdě (duben, květen). V současné době jsme domluveni na formách získávání financí v dotačních programech na rok 2018. Stále však mám pocit, že kraj zcela nepochopil postavení a úlohu KRS v problematice seniorů kraje.

Když se vrátím k otázce - myslím si, že se mi podařilo navázat na činnost předchozí KRS. Máme za sebou úspěšné akce (oslavy MDS, vlaky přátelství na Slovensko, nejlepší umístění v historii KRS na mezinárodních sportovních hrách RS ČR v Plzni, putovní pohár z celoslovenské športíady v Piešťanech, aj.). Navštívil jsem všechna města s rozšířenou působností a debatoval s primátory a starosty o seniorech. Něco se ale také nepodařilo, z důvodů neposkytnutí dotace nebylo možné uskutečnit krajské sportovní hry a další akce menšího rozsahu.

Jaké jsou záměry KRS pro příští rok...

Krajská rada v zastoupení seniorů jedná s představiteli kraje, měst a obcí. Pro činnost v příštím roce budeme požadovat

finance v dotačních programech. Některé akce krajského rozsahu chceme organizovat ve spolupráci se seniorskými organizacemi ve městech a obcích při partnerství těchto měst a obcí. Budeme dále zaujímat stanoviska k dostupnosti a kvalitě zdravotní a sociální péče a dostupnosti dopravy, tak jak to vyplývá ze stanov RSČR.

Z plánu pro příští rok mohu prozradit především dvě základní akce - krajské sportovní hry i oslavu Mezinárodního dne seniorů. Určitě budeme znovu organizovat vlaky přátelství a jiné akce trochu jinými formami, o kterých budou senioři informováni. Rád bych, aby se daleko více organizací a klubů měst a obcí zapojilo do aktivit krajských seniorů, ať již na poli sportovním či kulturním. Chtěl bych získat přehled o všech aktivních organizacích a klubech v kraji.

Máte při své práci pro seniory čas na rodinu, na koníčky?

Zajímavá otázka! Seniorům se mohu věnovat především proto, že moje manželka ještě pracuje a mám k tomu vytvořeny podmínky. Původně jsem si myslel při zahájení své působnosti v KRS, že jen vyplním svůj volný čas smysluplnou prací. Ovšem později mne činnost v KRS zcela pohltila a času na zahrádku, dům a vše kolem dokola mám méně a méně. Manželka mne již upozornila, že bych měl zvolnit vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, ale mám kolem sebe tolik příkladů aktivních seniorů, že skoro ani nejde odejít od započaté práce. Navíc neumím "jet" na půl plynu! Jsem voják, ten z boje neutíká, budu tedy dál bojovat, i když opravdu někdy s větrnými mlýny a nepochopením různých institucí a organizací.

Co byste vzkázal seniorům. A naopak, co byste vzkázal pracovníkům samosprávy, kteří mají starost o seniory ve svých povinnostech.

Těm seniorům, kteří nemají zájem spolupracovat a podílet se na aktivitách vzkazuji, aby se probudili, přišli mezi nás, zapojili se do společné práce a zábavy. Vždyť na to, nic nedělat, máme všichni dost času! Určitě v blízkém okolí je nějaká organizace či klub, které je rády vezmou mezi sebe. Těm, kteří pracují aktivně, organizují, řeší problémy seniorů vzkazuji, aby dále pokračovali, vydrželi a odměnou ať všem je radost ostatních! V kraji je mnoho aktivních organizací, které za podpory měst a obcí dělají zajímavé akce. Všem seniorům, aktivním i méně aktivním, přeji mnoho úspěchů a zdaru do dalšího období, pevné zdraví, hodně štěstí, spokojenosti a pohody!

V letošním roce jsem navštívil všechna města kraje s rozšířenou působností. Především jsem se chtěl představit jako nový předseda KRS a společně diskutovat seniorskou problematiku. Nikde jsem se nesetkal s negativním postojem a nezájmem představitelů samosprávy měst k seniorům a k problematice jejich kvalitního života a zdravého stárnutí. Všichni měli o seniorské problematice přehled a projevíli zájem o spolupráci. Jsem přesvědčen, že i v dalších městech a obcích, které nemají rozšířenou působnost, je spolupráce samosprávy se seniory více než dobrá. Příklady jsem viděl v obci Hlavnice, městu Brušperk i jinde.

Pracovníky samosprávy bych jen požádal, aby pokračovali ve své práci se seniory a pro seniory tak, aby to bylo ku prospěchu všech zúčastněných stran a život seniorů ve městech a obcích byl pestrý. Vždyť mnozí z nich jsou už ve věku seniorů nebo seniory za čas budou. A samozřejmě bych jim všem chtěl za tuto činnost poděkovat!

Ptala se Ludmila Holubová

Moravskoslezského kraje

Ohlédnutí...

Chceme se s vámi podělit o některé zážitky a postřehy ze života seniorů v kraji. Především je to vzorná reprezentace na **celoslovenské športiadě v Piešťanech** i úspěšná účast na celorepublikových **sportovních hrách v Plzni** (inf. v min. ST). Reprezentovalo nás družstvo doplněné o vítěze **ostravských sportovních her**, které pořádal spolek Seniors a hlavním partnerem byl Městský obvod Moravská Ostrava a Přívoz.

Oslavy Mezinárodního dne seniorů proběhly v obci Hlavnice pod záštitou hejtmána kraje. 250 seniorů kraje slavilo v příjemném počasí a krásném prostředí. Mezi hosty byli i starostové měst a obcí. Hlavní partner oslav byl MSK a významný partner obec Hlavnice.

Dopoledne svezly čtyři autobusy seniory ze čtyř směrů kraje do Hlavnic. Cestou jsme zabezpečili prohlídky zámků Hradec nad Moravicí, Raduň a Kravaře. Odpoledne v KD Hlavnice pokračoval kulturní program, který byl prokládán vyhodnocením výsledků kampaní "obec, město a mikroregion seniorům nejpřívětivější" a "oceněním nejaktivnějších seniorských organizací".

Předseda KRS MSK předává ocenění zástupci Měst. obv. Moravská Ostrava a Přívoz a starostovi obce Hlavnice.

Kulturní program byl pestrý díky dětem ZŠ Hlavnice, skupině Country girls z Petřkovic, pěveckému sboru Krákorky z obce Vrchy, seniorům Dolní Lutyně či divadelním souborům Pajšl a Čupr holky a kluci z Hlavnic.

V říjnu jsme organizovali **předvolební kulatý stůl** k seniorské problematice. Akce proběhla v zasedací místnosti krajského zastupitelstva na krajském úřadu v Ostravě. Cestou předsedů byli pozváni k diskusi zástupci osmi politických stran a hnutí. Je škoda, že pozvání využily jen ČSSD, KSČM a KDU-ČSL. Ostatní strany a hnutí se bez omluvy setkání se seniory nezúčastnily a svým způsobem naznačily, jak dalece je před volbami seniři zajímaví.

Dotazy z pléna byly zajímavé, kandidáti k volbám do PS PČR za uvedené strany prokázali znalosti a zájem o seniorskou problematiku.

KRS MSK neorganizuje jen zábavné kulturní aktivity, ale má zájem i o propagaci aktivit seniorů, prohlubovat vzájemné setkávání a propojování aktivit. Jednou z takových akcí byl projekt **"Život bez bariér"**, konaný na výstavišti Černá louka v Ostravě. KRS MSK se na akci spolupodílela kulturním programem a zabezpečím výstavky rukodělných výrobků seniorů kraje. Jak se dá aktivně trávit důchodový věk předvedli na provizorním pódiu uprostřed vystavovaného zboží ve svých vystoupeních i seniorské soubory. V pátek to byl Klub důchodců z Dolní Lutyně, povídáním se zpěvem pod vedením paní Lýdie Červencové. V sobotu a v neděli potěšil diváky Pěvecký soubor Krákorky z obce Vrchy, taneční soubor COUNTRY GIRLS a taneční skupina JIŘINKY z Paskova. Kulturní program na závěr výstavních dnů završila taneční skupina BESEDA z Ostravy. Návštěvníci určitě byli vystoupením seniorů nadšeni.

Výstavka rukodělných výrobků seniorů kraje.

V kulturním programu vystoupil ženský pěvecký kroužek Krákorky z obce Vrchy. →

Toto je jen malé ohlédnutí za rokem 2017. Spolu s vámi se budeme těšit, že i další rok bude neméně zajímavý jako ten letošní. Členové KRS MSK vám všem přejí krásné vánoce a mnoho elánu a chuti zapojit se společně a aktivně do činnosti seniorů.

Za KRS MSK Pavel Gluc, předseda
Foto: K. Moškoř, L. Holubová

KRAJSKÁ RADA SENIORŮ MSK
www.ms-seniors.cz

Sídlo: U Tiskárny 1, 702 00 Ostrava
tel: 721 515 012 E-mail: info-krs@ms-seniors.cz

MEZIGENERAČNÍ DIALOG

Mezigenerační vztahy jsou v současnosti vnímány jako nepříteli harmonické. Od sociologů a psychologů slyšíme o vzájemném nepochopení a zejména o neschopnosti vcítit se do potřeb a problémů druhých. O tom, jaké vztahy panují mezi prarodiči, rodiči a vnoučaty v jednotlivých rodinách rozhoduje celková atmosféra i historie těchto rodin.

Vztahy mohou být ovlivněny věkem, životními zkušenostmi rodičů, dětí, vnoučat - jejich odlišnou rolí v rodině, kulturními vzory a stereotypy. Stejně tak je ale vztah závislý na osobních vlastnostech a přístupech lidí. Jsou dány mnoha faktory, které stojí za pozornost. Jejich pozitivní vývoj ovlivňuje výchovu a formování osobních vlastností a znalostí nejmladší generace.

V rámci ročníků ankety Senior roku vyhlásilo město Ostrava také literární soutěž pro žáky 5.-9. ročníků Základních škol - např.

na téma „**Jak vnímám svou babičku, svého dědečka**“? Do soutěže bylo zasláno množství slohových prací, z nichž vám některé v tomto vzpomínání přibližujeme.

* * *

Babička a dědeček

Pro každé dítě jsou to lidé, kteří nás vždy podrží, pomohou nám když jsme v nesnázích, vyslechnou nás a dělají pro nás všechno co je v jejich silách. Tak to mám alespoň já.

Mí prarodiče jsou snad nejhodnější lidé na světě. Když potřebuji pomoc nebo poradit, mám vždy jistotu, že se mohu obrátit na jednoho z nich. Babička s dědou mi vždy pomohou když mám problémy doma nebo ve škole, nebo když se jen potřebuji s něčím svěřit. Samozřejmě jsou tady i od toho, aby mě rozmazlovali a tak je občas trošinku zneužiji k tomu, aby mi sem tam něco koupili. Ale na druhou stranu, která vnučka nebo vnuk to nedělá. Těchto lidí si vážím ze všeho nejvíce, protože díky nim mám mnoho výhod v životě. Babička někdy přemluví mamku, aby mi dovolila koně a další věci, které bych měla obvykle zakázané, nebo ji přiměje k zaujetí jiného názoru, když se jí ten její zdá příliš ukvapený apod. Vzhledem k tomu, že vlastní chatu, tak tam spolu o víkendy jezdíme abychom si odpočinuli od městského života a užili se krásné přírody a klidu. Chodím se tam starat o koně a o víkendech na nich s kamarádkou jezdíme na vyjížďky objevovat nová místa ve zdejší nádherné přírodě. Cestou se stavíme u nás na zahradě, kde si je babička vždycky pohladí a koníci ji "na oplátku" ožerou jabloně a rozorají zahradu.

Babička má nervy ze zlata. Všem pomáhá, ale sobě moc nepomůže. Ostatní jsou pro ni důležitější než ona sama a občas se jí to bohužel vymstí. Sedí k ní pořekadlo "podáš prst a vezmou ti celou ruku".

Ted' vám povím jeden ze zážitků s ní.

Když mi byly asi čtyři roky, tak byl u mě na návštěvě kamarád, se kterým jsem si hrála na holiče. Samozřejmě, jak to mohlo dopadnout. Schovali jsme se do bunkru ve křoví, které bylo zaoblené tak, že tam byl prostor na hraní a zároveň nás nikdo neviděl přes jeho husté listí. Vzala jsem si své tupé nůžky ve tvaru oslíka a začala jsem s "účesem" Michala. Když jsem své dílo dokončila, došla jsem si pro zrcátka a ostříhala i sebe. Vypadalo to asi takhle: v prostředku celé hlavy jsem měla dlouhé vlasy, na stranách byly zubaté, krátké

vlasy a sem tam, když jsem tam neviděla, mi zbyly nějaké delší pramínky. Byl to pro mne nový účes, asi jsem neměla ráda stereotyp a proto se mi můj výtvar náramně líbil. Michal to měl o něco lepší, tomu jsem to nechala skoro vyholené, jen mu zůstala ofina.

Když jsme byli hotovi, vylezli jsme z bunkru a utíkali jsme se pochlubit babičce s mým "talentem" na stříhání. Když nás uviděla, málem pukla smíchem, ale taky byla zděšená. Z výrazu jejího obličeje jsem nepochopila proč se tak tváří, protože já jsem byla spokojena s tím, co jsem udělala, ale ona tak nevypadala. Po chvíli jsem řekla: "Babičko dívej jak nám to sluší!" Jediné co z ní vypadlo bylo: "Nikolko, to by mě zajímalo, jak to vysvětlíme mamince?!"

V tu chvíli jsem se zarazila a udělala uražený pohled, protože jsem byla našťvaná, že se jí to nelíbí. Aby mě utěšila, tak mi řekla, že mi to sluší, ale neví co na to řekne mamka. Vzápětí se podívala na Michala a řekla to samé i jemu.

Po chvíli jsme ho odvedli domů a když ho uviděli rodiče, nevěděli, komu mají vynadat. Když jsem po víkendu přijela domů a mamka mě viděla jen mezi dveřmi, taky nevěděla, jestli mi má vynadat, a vypadala jako by mě neznala. Když mě konečně pustila domů, začala se smát a pak mi teprve vynadala za to, co jsem udělala, a ještě ten den jsme šli k holičce. Když už mi to "spravila", šli jsme domů a tam jsem mamce popisovala, jakými nůžkami jsem to dělala. Do teď si pamatuju odraz mého obličeje v zrcadle, když jsem se dívala na své vlasy a vypadala jsem, jako by mi je holička ostříhala kolem hrnce. Po tomto zážitku už jsem si nikdy neostříhala vlasy sama a radši to nechávám na kadeřnici.

Nikola Čapková, 9.roč.; ZŠ Ostrava-Bělský Les

Jak vnímám svou babičku, dědu

Mého dědečka a babičku mám moc ráda stejně, a proto píšu o obou. Začnu u svého dědečka. Víte, mám s ním mnoho krásných zážitků a vzpomínek. Vždy jsem k němu mohla složit hlavu, vždy byl pro mě velkou oporou. Můj děda mě jako první krmil z láhve (moje maminka měla zrovna po operaci žlučníku), dělal se mnou první krůčky spolu s mamkou.

A jako každý dědeček mě pochopitelně rozmazloval. Je pro mě část mého srdce, život bez něj si nedokážu představit. Vždycky mi pomohl v nesnázích a já pomáhám jemu. Vím, někdy jsem na zabítí a proto ho obdivuji, že ty moje „stavy“ vydrží. Bydlela jsem u něj s mamkou 11 let a jsem za to ráda. Díky jemu, mojí mamince a mojí babičce jsem vděčná za své nádherné dětství. I když to někdy nevypadá, opravdu jsem.

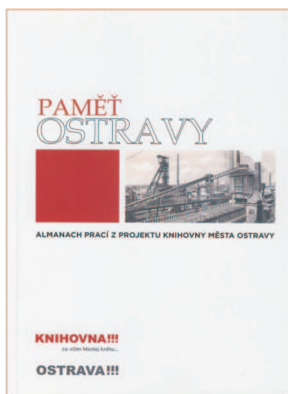
O mém dědovi bych vám mohla psát dlouho, ale chci si nechat spoustu věcí u sebe v hlavě a v srdci, a proto chci s vámi sdílet i něco o mé babičce. Zdravou si ji bohužel moc nepamatuji, ale i to málo mi stačí. Moje babička byla silná, nádherná a starostlivá žena, která pečovala o své tři děti a svého manžela. Chodila do práce, uklízela, vařila a dělala věci jako každá hodná maminka a manželka. Bohužel před šesti léty se u ní začala pomalu projevovat snad ta nejhorší nemoc co znám, Alzheimerova choroba. Mysleli jsme, že to nebude tak zlé, ale opak byl pravdou. Poznává nás jen po hlase, protože už skoro nevidí. Je pozoruhodné, že mrká snad co 15 minut. Přejí si, aby se našel nějaký lék a ona by se vyléčila, vždycky je naděje.

Moji babičku a mého dědečka mám nepopsatelně ráda a vždycky budou mít oba v mém srdci své místo. Upřímně, občas se mi chce se schoulit a pobřečet si, ale řeknu si, že mám být silná jako můj dědeček a jako moje maminka.

Aneta Vaňousová 9. třída, ZŠ J. Šoupala Ostrava

Pamětníci, vzpomínejte!

Vzpomínky, které si nosíme v hlavě mají jednu nevýhodu, dokud je nenapišeme na papír nebo nevyprávíme, nemůže do nich nikdo nahlédnout. Je velká škoda odcházet-li do nekonečna s námi, aniž by zkušenosti, poučení i radost byly odevzdány jiným. Tentokrát nahlédněte do příběhů z publikace projektu **Knihovny města Ostravy** nazvaného **Paměť Ostravy**.

Někteří z vás se již do projektu Paměť Ostravy zapojili. Kniha je k nahlédnutí v Knihovně města Ostravy a všech jejích pobočkách a pracovištích. Můžete se začíst, vrátit se zpět v čase a také se inspirovat. Máte chuť vzpomínat? Projekt Paměť Ostravy stále pokračuje a vy se můžete kdykoli připojit s jakýmkoli tématem.

Skauting v Hrabůvce

Před válkou v roce 1938 byl skauting v Hrabůvce rozdělen do dvou sociálních skupin. 8. oddíl Junáka sídlil a měl klubovnu v Husově sboru, jeho zakladatelem byl farář sboru páter Kubiš a jeho první vůdce. Později se stal oddílovým vůdcem Miroslav Chocholáč. V tomto oddíle byly převážně děti zámožnějších rodin, jelikož akce, které organizovali, byly nákladné a vyžadovaly peníze.

Druhým oddílem byli skauti DTJ vedeni bratry Rudlovými. Pocházeli většinou z dělnických rodin žijících v Jubilejní kolonii. Jejich činnost byla skromnější, odehrávala se převážně na hřišti a v blízkém okolí - Bělský les, louky u řeky Ostravice. Politicky, ideologicky byli každý na jiné straně. DTJ nalevo, Junák napravo. Po válce v roce 1945 byl obnoven jen Junák. Vznikly nové oddíly č. 8, 20, 21, 54, Vlčácký oddíl 22 a Dívčí oddíl. Klubovny byly po celé Hrabůvce - např. jednadvacátý oddíl měl klubovnu u duče na Šídlovci, 22 v trafice Hasan, 20 v dnešní knihovně, 54 ve škole u pošty.

Výchovné cíle byly přibližně na stejném principu polovojenské organizace založené na kázni a poslušnosti podřízeného a nadřízeného, momentálně dnes už pro mnohé nepochopitelné. Celou obsáhlou kroniku sepsal „Magi“ Ing. Drahuš Trojka až do zániku Junáka v roce 1950, ale pokračoval pak jako vodácký turistický oddíl v Hrabůvce. Kroniku svázal Milan Hložinka a vím, že jsou tři výtisky. U příležitosti besedy o skautingu v naší knihovně, kterou vedl bratr Gilar, jsem po kronice pátral. Milan Hložinka zemřel. Snad jediný výtisk je u jeho bratra Petra v Hlučíně a syna „Magiho“ v Krnově.

Junácký slib

Můj první junácký slib byl na podzim roku 1945 ve 20. oddíle. Vůdcem byl Bohuš Chocholáč. Já byl rádcem družiny „Medvědů“. Družinová činnost byla zaměřena na činnost zábavnou a vzdělávací. Zábavy byly různé - soutěže jako vázání uzlů, Kimovy hry, honby na lišku, hledání pokladu, stezky odvahy, turistika. Vzdělávací byly plnění úkolů nováčkovské zkoušky, které byly podmínkou pro Junácký slib, dalším byly odborné zkoušky v různých společenských oborech, ale také odborné řemeslné zručnosti.

Nováčkovskou zkoušku jsem splnil a tak slibový odznak lilie ve štítu s chodským vlčákem mi byl slavnostně udělen. Já však jsem obdržel ještě jeden, pro mne mnohem cennější.

Rok 1946 začal přípravou na první letní tábor. Drahuš Trojka „Magi“ měl za Pustou Polomí v Hlubočci rodinu, a tak jako letní tábor bylo vybráno údolí Satiny u Hlubočce. Získali jsme od lesníků chatu a tak od jara do podzimu naše nedělní výlety směřovaly z Hrabůvky přes Kyjovice do Hlubočce.

Dobrou přípravou za podpory movitých rodičů jsme vybudovali junácký tábor. Stanové podsady, kuchyň, jídelna, totem, brána a stožár se dělaly na místě. Byla to naše první zkouška zručnosti a především samostatnosti. Magiho kronika by toho řekla víc. Na táboře jsme se dověděli o návštěvě prezidenta Edvarda Beneše v Ostravě a slavnostním Junáckém slibu do jeho rukou. Všechny přípravy na tuto událost směřovaly k tomu, aby vše dobře dopadlo.

Tenkrát jsem na táboře skládal „Tři orlí péra“, nejcennější zkoušku dospělosti a odvahy mladého junáka. Celý den a noc strávit o samotě v přírodě a nikým neviděn. Mně se stala málem osudnou. Vzal jsem si s sebou do lesa ruční nářadí na vyřezávání dřeva, aby mi ta samota rychleji ubíhala. Večer, kdy se již blížil konec mé zkoušky a já se mohl vrátit do tábora, jsem si při dlabání dřeva nešťastně poranil palec pravé ruky, přesekl si nerv. Přišel jsem do tábora, krvácení jsme zastavili, ale nerv jsme nechali osudu. Druhý den jelo pět vybraných junáků do Ostravy k slavnostnímu slibu. Stáli jsme v první řadě a nejvyššímu vůdci Československého skautingu slibovali věrnost republice, jak vyžadoval junácký slib. Prezident každému připnul na prsa nový, čestný slibový odznak, vydaný jen pro tuto příležitost. Byla to bílá smaltovaná lilie a ve štítu se nacházel malý znak Československé republiky. Do budoucna jim měl být nahrazen starý. Myšlenka se však neujala a vrátili jsme se ke starému. Dlouho jsem bílou lilii opatroval, ale při stěhování se ztratila. Vzpomínka trvale zůstala a nedá se z paměti vymazat. Palec už zůstal navždy ochrnutý.

Antonín Blažek, nominovaný na titul v anketě "Senior roku"

Víte co nabízí Senior Point v Ostravě?

Senior Point je kontaktní místo, kde mohou vyhledat senioři bezplatnou pomoc a informace např. z oblasti:

- bezpečnosti, prevence a sociální oblasti
- přístup k počítači s internetem
- nabídku volnočasových aktivit (zajímavé přednášky, besedy aj.)

Otevřeno je každý čtvrtek od 9.00 - 14.00 hod. a pátek: 8.00 - 16.00 hod.

Senior Point sídlí v rekonstruovaných prostorách:
U Tiskárny 1, 702 00 Ostrava, tel.: 596 104 222
email: ostrava@seniorpointy.cz

Nejbližší konkurenci mám až v Londýně...

Není pochyb o tom, že mnozí z nás jsme již vyzkoušeli nějakou cestovní kancelář, která nám zajistila dovolenkové pobyty. Jsou to neocenitelné služby, i když se někdy stane, že „cestovka“ tzv. zkrachuje, nebo docela nevyhoví všem požadavkům klienta. Ale to se naštěstí stává málokdy. Jednu atypickou cestovkou vám teď chceme představit. Tou je Cestovní kancelář pana Mgr. Jaromíra Vařky. Neodveze vás sice do přímořských destinací, ale zato vám dopřeje prožití krásných chvil plných neopakovatelných dojmů, na které vám zůstanou ty nejkrásnější vzpomínky. Tato cestovní kancelář je malá co do vybavení, ale rozhodně velká svými nápady a žádnou zvláštní reklamu nepotřebuje. Ta se šíří ústním podáním. V jejím katalogu jsou již devatenáct let nabízeny zájezdy do nejlepších evropských divadel, galerií a koncertních síní; nezapomíná se ani na zajímavé stavby, kterých je u nás dost. Jen namátkou vzpomenu například zájezdy do vídeňské Státní opery. Ty jsou někdy rozebrány dříve, než se ti váhavější stačí rozmyslet. Pan Jaromír mi řekl, že když zajel do Státní opery po dvousté, přestal tyto výjezdy počítat.

Cesty za kulturními zážitky se neuskutečňovaly vždy jen po Evropě. Několik z nich směřovalo za moře - do Metropolitní opery v New Yorku. A to už představuje opravdu pořádnou porci práce a zařizování, než se na tak dalekou cestu může vyrazit. Zájezdy do divadelních domů nebývají dlouhé, většinou dvoudenní. Ty delší, týdenní, s bohatým programem míří třeba do Salzburku, Verony či Lipska.

Vídeň 2016

Zlaté Porybí 2014

Málokdo z nás si dokáže představit, jakou spoustu práce a někdy i nervů je třeba vynaložit při zajišťování vstupenek, dobrého ubytování a dopravy pro klienty. Toto už pan Vařka za léta praxe skvěle ovládá. Má nejen organizační talent, ale je rovněž vybaven vědomostmi. A to jsou důvody, proč jsem se rozhodla naše čtenáře, kteří milují koncerty a opery, s touto zajímavou osobností našeho regionu (v seniorském věku) seznámit.

Když jsme si s panem Jaromírem chvíli povídali, řekl, že dlouholetou pedagogickou činnost vyměnil za profesi organizátora kulturních zájezdů s vlastní cestovkou, že pro tuto profesi tzv. "zahořel". Při vzpomínání se také ukázala jeho další dobrá vlastnost - skromnost. Ničím se nevychloubal, prostě vzpomínal a povídal.

"Když o mě chcete něco psát, tak dobře, řeknu vám pár slov o sobě. Narodil jsem se v Krnově v srpnu roku 1947.

Otec byl velkým příznivcem strany národně-socialistické a doktorky Milady Horákové. Takže nemusím příliš rozvádět, že po roce 1948 jsme na tom jako rodina nebyli příliš dobře...

Od svých patnácti let žiji v Ostravě, kam jsme se přestěhovali. Zde jsem studoval, pracoval, žiji tady a mám Ostravu rád. Vystudoval jsem Pedagogickou fakultu v Ostravě a Filosofii v Olomouci. Jako obor jsem si zvolil hlavně hudební výchovu. Učil jsem na různých školách a mimo jiné i na Gymnáziu v Ostravě-Hladnově. Miluji hudbu a zpěv, takže jsem také sám dvaatřicet let zpíval v Pěveckém sboru Pedagogické fakulty v Ostravě, pod vedením skvělého hudebního pedagoga a sbormistra, profesora Lumíra Pivovarského..."

Francie 2013

Znojmo 2016

Povídat by se dalo dlouhé hodiny, ale vraťme se zase trochu k cestovce, o které pan Jaromír říká, že má nejbližší konkurenci až v Londýně. Zeptala jsem se, zda při tak různorodé a náročné práci při zajišťování akcí má vůbec čas na rodinný život, na výlety třeba do nedalekých Beskyd, které má moc rád.

"O to se samozřejmě snažím. Svoji rodinu nechci o nic osídit. Moje manželka je rovněž pedagog, ale i přes časové vytížení mi velmi pomáhá, například s účetnictvím nebo zpracovává řadu měsíčních hlášení o finančním stavu CK. Vlastně mi pomáhá téměř denně. Jsem za to velmi rád. Staráme se o naši malou, ale náročnou "cestovku" v rodině všichni. Velkou podporu jsem našel i u naší dcery Zuzanky. Prostě měla a stále má pro moji práci, do které jsem se pustil, mimořádné pochopení. Byla mi oporou při organizování zájezdů a také se starala o propagaci. Nyní je provdána, žije ve Znojmě a je maminkou naší dvouleté vnučky Zitušky. Mnoho času na cestování jí nezbyvá, ale umí spoustu zajímavých věcí, třeba vyrábět skvělé, chutné a opravdu ovocné džemy.

A výlety? To víte, že mne příroda láká a tak jako většinu lidí i uklidňuje. V Beskydech máme chatu a jezdím tam velmi rád, třeba po nějakém náročném zájezdu tam relaxuji. Bez horského vzduchu a procházek přírodou bych si svůj volný čas ani nedovedl představit. Původně jsem si myslel, že s cestováním za kulturou z historií skončím když jsem oslavil sedmdesátku. Ale nedá mi to, takže jsem se rozhodl - i když ne v takovém velkém tempu - pokračovat. Věřím, že se všem mým klientům budou naše cesty i nadále líbit a moc se s nimi těším na viděnou."

Hana Kuchařová

Adolfina Tačová: Když se stojí na bedně, já mám husí kůži

Sportovní legenda Ostravy - tak zní čestný titul, který už před šesti lety obdržela Adolfina Tačová, někdejší československá sportovní gymnastka. Závodila nepřetržitě deset let v gymnastickém trikotu se lvíčkem na prsou a spolu s Evou Bosákovou i Věrou Čáslavskou tvořily základ tehdejšího olympijského družstva. Tato sportovní legenda zavítala na besedu mezi členy ostravského seniorského klubu Společnosti senior, z.s.

Adolfina Tačová

nenaučíš. A stalo se. To bylo v roce 1954 a o dva roky později už jsem vyjížděla jako dorostenka na závody ve sportovní gymnastice za hranice. Sice jsem neměla vždycky úspěchy, ale neodradilo mě to a poslechla jsem ty, kteří mi radili, že ze zadu se dopředu dobře startuje.“

A úspěchy se zkrátka dostavily...

„Mým vzorem v padesátých letech byla sportovní gymnastka Eva Bosáková a Ája Vrzáňová, krasobruslařka. Učila jsem se od nejlepších, aniž by mě do toho někdo nutil. Tehdy, kdo chtěl do reprezentace, musel uspět na mistrovství Československé republiky. Tenkrát bylo v Bratislavě a skončilo tak, že první byla Eva Bosáková, druhá Věra Čáslavská a třetí já. Všechny jsme z něčeho spadly, ale medaile jsme získaly. Tím jsem si otevřela cestu do reprezentačního družstva na mistrovství světa v Moskvě (1958). Tam jsme získaly stříbrnou medaili. O rok později jsem se v Ostravě stala mistryní Československé republiky ve sportovní gymnastice žen. Měla jsem velké štěstí, byla jsem v domácím prostředí a cítila jsem se „nabitá“. Na to pak navázaly olympijské medaile a šlo to dál a dál.“

U těch olympijských medailí se na chvíli zastavme...

„Z dlouhé řady závodů doma i v cizině byly největším úspěchem mé kariéry ve sportovní gymnastice dvě olympiády a zisk dvou stříbrných medailí v družstvech. Konkrétně to byla olympiáda v Římě (1960) a v Tokiu (1964). Pocit, který jsem při předávání medailí měla, byl úžasný, navzájem jsme si tam i pobeřely. Když si uvědomíte, že naše vlajka jde nahoru a celý svět se klaní - to sladké mrazení se mi dodnes vrací při každém ceremonálu. Jednoduše řečeno, když se stojí na bedně, já mám husí kůži. A k tomu ještě připočtete, že Japonci nás zbožňovali, zejména tedy Věru Čáslavskou.“

Vzpomínáte na „zlatu pro Elišku“?

„Jak by ne, je to smutný a zároveň ojedinělý příběh. Už v letadle na londýnskou olympiádu v roce 1948 se Eliška Misáková udělalo špatně, ale vypadalo to jen na chřipku. Další vyšetření však ukázala, že jde o dětskou obrnu, v té době neléčitelnou. Na poslední chvíli ji zaskočila Věra Růžicková a celé družstvo bylo přesvědčené, že když vyhraje, vyhraje i Eliška. Nestalo se. Eliška zemřela v londýnské nemocnici a při slavnostním vyhlášení vítězů byla československá vlajka olemována černou stuhou. Eliška Misáková, jako jediný sportovec v dějinách olympijských her, dostala čestnou zlatou medaili in memoriam.“

Povězte nám, co je zapotřebí k tomu, aby sportovec dosáhl na medaile?

„Vrcholový sport, není pro všechny, je jen pro ty, kteří do toho dají všechno. Souhlasím s Jaromírem Jágrem, že rodina je v takovém případě až na druhém místě. Trocha talentu samozřejmě musí být, ovšem důležitá je práce, píle, houževnatost, odvaha - ale i pokora. Co se týká stravy, žádné drastické diety to nevyžaduje, ovšem životosprávu je zapotřebí dodržovat. A protože jsme závodily v družstvech, tak při trénincích jsme si vzájemně pomáhali, hecovali se a podporovali. Ke starším gymnastkám jsme měli úctu, a zároveň touhu je porazit. Je to takový mix, ale jak jsem řekla, chcete-li uspět ve vrcholovém sportu, musíte do toho dát všechno.“

Od roku 2006 je Adolfina Tačová členkou regionálního klubu olympioniků (kde se schází i se zmíněnou Věrou Růžickovou, která žije v Brně). Do roku 2011 učila akrobacii na ostravské konzervatoři. A kromě titulu Sportovní legenda Ostravy jí patří i Cena hejtmána Moravskoslezského kraje za přístup k mládeži a propagaci sportu.

(di)

Čtvrtletník aktualit a zajímavostí nejen ze života seniorů.
Vydává Společnost senior, z. s.

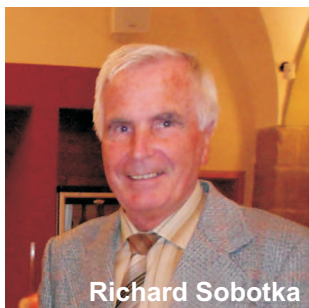
Zodpovědný redaktor: Ing. Ludmila Holubová
Redakční rada: MUDr. Hugo Přibyl, PhD., Marie Kalinová, Ing. Jiří Muladi, Hana Kuchařová, Eva Mudrová.

Neprodejně. Registrační značka MK ČR E 14221

Adresa redakce: Společnost senior, z.s. Na Jízdárně 18,
702 00 Moravská Ostrava IČ 265 95 982
Tel.: 724 276 672 ; 728 466 105
e-mail: info@seniortip.cz www.seniortip.cz

Spisovatel Richard Sobotka o svých knížkách, radostech i smutcích

I v předvánočním čase mnoho lidí jezdí do Rožnova p. Radhoštěm za kouzelnou atmosférou tamního Valašského muzea v přírodě i města, které si stejně jako metropole Moravskoslezského kraje v roce 2017 připomíná 750 let uplynulých od první zmínky o existenci. Při této příležitosti vyšly také dvě originální knížky zachycující valašskou kulturu a rožnovskou historii z dílny známého spisovatele Richarda Sobotky. Mají název "Jak Valaši putovali do Rožnova" a „Márinka/Všechno pomine, jenom láska nepomine“.

Richard Sobotka

Zastavme se nejdříve u první z uvedených knížek.

"Drobná publikace o putování Valachů je s určitou nadsázkou volně zpracování událostí, které se odehrávaly v 9. až 12. století, kdy pastevci, především ovci, putovali po horských hřebenech Karpat a v konečné fázi se střetli se zemědělci, kteří hornatou krajinu Beskyd osidlovali údolími. Tito lidé se o kamenitou zem nepobíli, nýbrž asimilovali s místními a prolnutí dvou kultur dalo podnět k vzniku neobyčejných zkazek, legend a příběhů, které přetrvávají až do dnešních dnů. Půvabná je například pověst o Valaších, betlémských pastýřích. Zatímco jiní přinášeli Novorozencemu drahocenné dary, horští pastevci jen věci prosté, které však byly od srdce. S přítelem Vladimírem Bartoškem, rožnovským malířem, jsme tento drobný tisk "Jak Valaši putovali do Rožnova" sestavili a s pomocí ostravského vydavatele Dušana Žárského proměnili v realitu."

A příběh o Márince?

"Ten vznikl díky šťastné náhodě. Při jakési příležitosti se mi dostalo do rukou album fotografií o poválečném Rožnově, titulní strana alba byla ozdobena kresbou prastaré dřevěné chalupy Jana Poštáckého. Použil jsem ji v místních novinách jako ilustrační snímek. Při náhodném setkání s paní Veronikou Michálkovou mi řekla, že její maminka při spatření obrázku prastaré valašské chalupy, která už víc jak padesát let neexistovala, uvedla, že se právě tam narodila. Setkání s paní Marií Pončíkovou, tedy Márinkou, pak už náhoda nebyla a rázem se přede mnou otevřel půvabný příběh lidí, kteří si štěstí vydobyli svou prací. Příběh o Márince už před lety vydala místní knihovna jako skromný příležitostný tisk. Další vydání, tentokrát ve skutečně pěkné podobě, se uskutečnilo u příležitosti výročí města Rožnova pod Radhoštěm a podpořilo je město Rožnov."

Která z těchto dvou publikací je "to milejší dítko"?

"Milejší je mi útlá knížka Márinka. Je to neobvyklý pohled do historie města Rožnova, do života lidí v časovém rozpětí od závěru devatenáctého století až po století dvacáté.

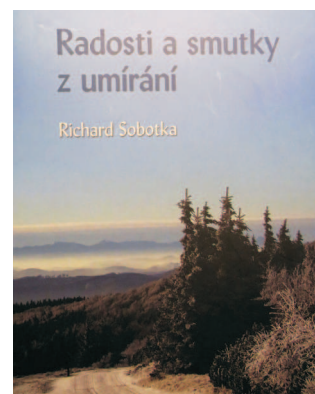
Přiznám se, že na mne více zapůsobila Márinka, také těmi dobovými fotografiemi Rožnova pod Radhoštěm, který byl v minulosti lázeňským městem, což dnes zřejmě neví mnoho „přespolních“, hlavně mladých.

"Na přelomu 19. a 20. století vrcholila v Rožnově éra klimatického lázeňství, na kterou novější doba téměř zapomněla. Jen na okraj - jeho historie začínala asi o deset let dříve než historie proslavených Priesnitzových Lázní Jeseník. Po roce 1949 zažil Rožnov "vpád" lehkého průmyslu, kdy Tesla, dnes už také málem zapomenutá, s počtem 8000 pracovníků, zaměstnávala většinu Rožnovanů. Město se v průběhu několika let rozrostlo z po staletí stabilního počtu asi 3000 obyvatel na víc jak 18 000. Většina z nich byla "Tesláků", kteří se navzájem znali. Paní Marie Pončíková - Márinka, pracovala jako skladnice se součástkami a elektromateriálem, takže jsme si navzájem nebyli cizí. Kolem roku 2000, kdy jsme už v moderním domku na Kramolišově seděli u okna, a ona mi vyprávěla svůj životní příběh, právě tehdy se přede mnou otevřel starý Rožnov, jak jsem ho neměl možnost poznat. A také přesah lidských osudů během jednoho století, ten mne doslova uchvátil."

Márinka zapadá do části tvého literárního díla, která se označuje jako literatura faktů. V této oblasti jsi získal nejedno ocenění. Naposled v září letošního roku, kdy sis odvezl z Letohradu, ze soutěže pořádané Klubem autorů literatury faktu, třetí cenu E. E. Kische za knihu Radosti a smutky z umírání. Ta vychází z tvých zážitků z doby, kdy jsi prodělával léčbu rakoviny.

"Najednou se člověk octne v situaci, o které nepředpokládal, že by se s ní vůbec mohl potkat. Všechno podstatné, co se kolem té medicínské záležitosti dělo, je vypsáno ve zmíněné knížce. Jsou to prakticky denní záznamy... Samotná historie příběhu kolem onemocnění rakovinou sahá o třicet a možná i více let zpět. Na rakovinu zemřela má sestra v pouhých padesáti letech, také jedna babička, jen o několik let starší. Strašná nemoc. Strašné umírání. V té době ještě medicínské prostředky a ani technika nebyly tak daleko jako dnes. Léčba byla soustředěna v Paskově a už pouhé vyslovení jména té obce nahánělo hrůzu. Tehdy sháněl tamní primář veřejnou aukci uměleckých děl peníze na zlepšení léčby rakoviny a modernizaci medicínské techniky. Napomáhala mu folklorní pracovnice z Hutiska-Solance Vilma Volková. Už tehdy jsem přemýšlel o tom, jak toto "silné" téma uchopit. Nebylo těžké navázat kontakt s lékaři, dostat se do nemocnice mezi pacienty. Ptát se ale lidí, kteří trpí smrtelnou chorobou, jak se jim umírá?

Řešení se našlo několik dnů po tom, kdy mi zdravotní sestra dojednala první schůzku v nemocnici v Novém Jičíně, kam byla léčba rakoviny z Paskova přemístěna a soustředěna. Najednou jsem si uvědomil, že to je chvíle, na kterou jsem desetiletí čekal... Situace v léčbě rakoviny od té doby značně pokročila a kontrolní návštěvy u ošetřujícího lékaře se při přátelském posezení téměř omezují na to,

že se navzájem pochválíme, kdo má hezčí náramkové hodinky. V průběhu léčby jsem měl možnost pozorovat, jak zimní období ustupuje a dává prostor jaru - symbolu života."

Jaká byla reakce čtenářů na Radosti a smutky z umírání?

"Ohlasy na knížku byly první hned ze strany vydavatele - Ligy proti rakovině, kdy mi napsali, že rukopisů na toto téma mají hodně, ale takový ještě ne. A další od čtenářů. Jeden napsal, že tento "bedekr" čte i v místnosti, kam chodil i císařpán pěšky. Jedna čtenářka vynechala kvůli této knížce oblíbený televizní seriál. Koneckonců i literární Cena E. E. Kische Klubu autorů literatury faktu potěšila."

Myslím, že rady se dávají těžko, ale přesto se ptám, jak by se měli chovat těžce nemocní lidé?

"Denně jsem dojížděl do nemocnice v Novém Jičíně na tzv. "ozářky". Byla to specificky zvláštní situace. Den co den tamní recepci prošlo na dvě stovky pacientů: mladí i staří, úředníci, vzdělanci i dělníci. Cestou z Rožnova p. R. přepravní sanitka přibírala i jednu paní ze Starého Zubří, dělala doprovod svému synovi, který se na rakovinu léčil od dětství. Během přepravy a pak i v čekárně, jsme si dělali legraci ze všeho kolem. Třeba i z toho, jak se jedna pacientka zavrtěla na ozařovacím stole tak neopatrně, že se zařízení porouchalo. Ale byla tam i parta, kterou sanitka přivážela z oblasti Bystřice pod Hostýnem. Vždycky seděli pospolu, bavili se, vtipkovali, smáli se. Třeba i tomu, jak někomu z hořejšího patra upadl do přízemí na dlažbu mobilní telefon a nezůstala z něho ani ona pověstná "kůlnička na dříví". To bylo dobré. Ale šlo to i jinak. Tehdy se ještě platil poplatek třicet korun a v Novém Jičíně měli na to automat. S jeho obsluhou měla řada pacientů problémy. Sedával jsem vedle pána, který pokaždě vyskočil a ochotně vysvětloval, kam peníze vhodit a co zmáčknout. Když jemu cyklus "ozářek" skončil, převzal jsem jeho roli... Domnívám se, že takto je možné posunout problém do jiné, snesitelnější roviny."

Přiznám se, že jsem pozapomněla zmínit datum tvého narození, tedy rok 1935. Nechce se mi věřit, že jsi např. zažil 2. světovou válku... Může mít každý člověk, kterému je přes osmdesát let, nějaké velké plány? Máš je ty?

"I já se přiznám, že s datem narození mám problémy. Kdykoliv si uvědomím, že jsem se narodil nejen v min. století, ale i v min. tisíciletí, pak jde o katastrofální fakta. Útěchou mi je, že obě vnučky, čtyřikrát mladší, jsou na tom v tomto ohledu úplně stejně. Takže pokud jde o věk, není důvod na takovou okolnost myslet, neslavím ani narozeniny, ani svátek. Pokud jde o další plány jsem na tom stejně. Na nějaké plánování nezbývá čas. Přesto se mi už několik let povalují na stole nejméně dvě témata, kterých bych se rád zhostil. Věřím, že snad v zimním období, nebo na jaře příštího roku, či později se k tomu konečně dostanu."

Ptala se Eva Kotarbová

Foto: archiv Richarda Sobotky

Podané ruce - jedno logo - dvě organizace

Podané ruce®

Podané ruce, to je jedno logo, ale dvě samostatné organizace. Podané ruce - osobní asistence poskytují registrovanou sociální službu „osobní asistenci“. Sídli ve Frýdku-Místku, ale působí mimo jiné i v Ostravě či Havířově. Mají zhruba 130 zaměstnanců, převážně osobních asistentek, které poskytují službu především v domácnostech našich klientů, pomáhají jim s činnostmi, které díky svému zdravotnímu nebo tělesnému omezení nezvládají a umožňují jim tak zůstat v prostředí, na které jsou zvyklí.

Také klienty doprovázejí do školy či zaměstnání, na kulturní a společenské akce apod.

Službu může využít osoba od jednoho roku věku, bez časového omezení, až 24 hodin denně 7 dnů v týdnu, podle vlastní potřeby a našich aktuálních personálních a časových možností.

Podané ruce, z.s. - to je i canisterapie - terapie s pomocí psa. Tato organizace má pouze jednoho zaměstnance - koordinátorku Moniku Olbrechtovou. Ta se stará o to, aby všechna zařízení, která mají o canisterapii zájem, všechny přednášky a prezentace canisterapie byly zajištěny a uspokojeny. Také organizuje zkoušky canisterapeutických týmů a spoustu dalších věcí. Všichni, kdo chodí se svými psy do různých zařízení, tak činí ve svém volném čase jako dobrovolníci. Neustále hledáme další canisterapeutické týmy - ochotného člověka a jeho vyrovnaného a klidného psího parťáka.

Obě naše organizace jsou vzhledem ke svému zaměření závislé na dotacích krajů (působíme v Moravskoslezském, Olomouckém a Zlínském kraji), měst a obcí. Tímto chceme poděkovat za finanční podporu všem donátorům včetně statutárních měst Frýdek-Místek, Havířov, Ostrava a městských obvodů Ostrava-Jih, Hrabová, Poruba, Mariánské Hory a Hulváky, Radvanice a Bartovice, díky kterým mohou oba naše projekty pomáhat mnoha potřebným lidem.

Budeme rádi, pokud navštívíte naše webové stránky www.podaneruce.eu, kde najdete i odkaz na fotogalerii. Stejně tam můžete najít i více informací, zajímavostí o obou organizacích, kontakty a další potřebné informace.

Bc. Jana Marková

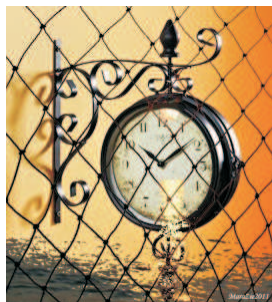
Všem, kdo rádi zpívají

Mužský pěvecký sbor Vítkovice hledá zpěváky do souboru. Nemusíte znát noty a nemusíte umět hrát na hudební nástroj. Zpíváme á capella, bez doprovodu hudebních nástrojů. Náš repertoár se skládá nejen z klasických skladeb jako na př. Smetany, Dvořáka, Janáčka, Mozarta, ale i z upravených lidových písní.

Zkoušíme na Starém ředitelství Vítkovických železáren každé úterý od 15.30 do 17.30 hod. Zveme všechny zájemce o zpěv k nezávazné účasti na zkoušce. Sbor byl založen v roce 1900 a za tu dobu dosáhl mnoha úspěchů nejen doma, ale i v zahraničí. Veden je profesionálními hudebními pedagogy. Více na: www.msb-or-vitkovice.wgz.cz Zkušebna se nachází ve dvoře Starého ředitelství a tudíž je třeba se domluvit na doprovodu v čase před začátkem zkoušky. Informace na tel.č.: 702 314 588 Zouhar Antonín

Nová sociální síť

Facebook. Nedá mi spát. Jeho úspěch a obliba. Masové rozšíření. Samozřejmě mě to jako osobu vysoce asociální a nepřející ani trochu netěší. Začal jsem proto sprádat ďábelské plány, jak Facebook připravit o jeho vedoucí úlohu ve světě. Jakými prostředky však lze zničit fenomén podobných rozměrů? Uvědomil jsem si, že nic z toho, co existuje,

nedisponuje potřebnou silou. Potřebuju něco nového, jedinečného, nepřekonatelného... A pak mě osvítil geniální nápad. Ostatně jiné ani nedostávám. Pošlu Facebook na smetiště dějin jeho vlastními zbraněmi. Vytvořím sociální síť, která bude lepší, propracovanější a dokonalejší než on! Bude naprosto unikátní svými funkcemi i rozhraním. Nabídne takové možnosti, o kterých se Facebooku nikdy ani nesnilo. MUHEHEHE! Oslovil jsem několik špičkových zkušených vývojářů a po heroické práci Vám nyní s hrdostí představuji náš revoluční počín.

První výhodou projektu je už jeho samotné fungování. Nepotřebujete žádné připojení na internet, funguje totiž spolehlivě off-line a navíc kdekoli na světě bez nutnosti pokrytí. Zároveň si vystačí s úplným minimem lidí, zpravidla stačí dva a více, ve zvláštních případech může pracovat i s jednotlivcem. Oproti tomu horní hranice není limitovaná. Naše sociální síť proto může nabýt doslova gigantických rozměrů! Jediným omezením je uživatel sám. Po prvním přihlášení, které proběhne zcela automaticky, začínáte vyplněním svého profilu. Zde se nám podařilo vytvořit absolutně ojedinělé rozhraní. Nejenže do svého profilu můžete zahrnout libovolné množství informací v libovolném pořadí a rozsahu, zároveň jsou do něj včleňovány automaticky na základě Vašeho chování. Nemusíte nic vyplňovat! Naše sociální síť provede vše za Vás! Navíc údaje aktualizuje v nepřetržitém provozu 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Za samozřejmost platí nastavení míry soukromí, a které z těchto informací uvidí Vaši přátelé a které už nikoliv.

Velice snadno se do našeho systému zanáší i rodinné poměry. Pokud Vás na Facebooku požádá Vaše sestra, abyste potvrdili, že je Vaše sestra, nestane se Vaší sestrou, dokud nepotvrdíte, že je Vaše sestra. Stejně tak na Facebooku nebude Vaše matka nikdy Vaší matkou, pokud to nepotvrdíte. Ani Váš dědeček nebude Vaším dědečkem a syn synem. Dokonce ani Váš pes nebude Vaším psem! Oproti tomu u nás se tyto vztahy automaticky zpracovávají v okamžiku svého vzniku.

Prostřednictvím naší unikátní sítě můžete samozřejmě sdílet i fotky, videa, nálady, zprávy, komentáře a ještě mnohem víc. Předkládáme Vám ojedinělou funkci sdílení čehokoli, co chcete! Ano, čtete správně! Zároveň se lze po chuti sdružovat do skupin a účastnit se probíhajících událostí stejně jako plánovat nové a zvát na ně své přátele. Pokud toužíte říct druhým, co se u Vás zrovna děje, neomezujeme Vás žádným počtem znaků a nikdy nebudeme! Délka Vašeho vyjádření je odvislá pouze od faktu, jak dlouho Vás vydrží někdo poslouchat. Nezbytná je i funkce hodnocení. Jenže na rozdíl od chudého „to se mi líbí“ a „to se mi nelíbí“ u nás lze zvolit jakýkoliv výrazový prostředek! Povoleno je dokonce i „to se mi moc líbí“, „to je vážně hezké“ nebo i „to je úplně strašné“.

Bohužel se nám ale zatím nedaří odstranit chybu systému, kdy omylem dochází ke sdílení věcí, o něž nepanuje na straně příjemce zájem. Vyskytly se tak i případy sdílení chřipky a podobně. Kdy bude vydaná opravená verze, zatím není jasné, nicméně usilovně na ní pracujeme.

K velkým mínusům naší sítě patří získávání přátel. Zde nestačí kliknout na „přidat přítele“, či někomu tento požadavek potvrdit. Získávání přátel je oproti Facebooku velmi náročné a zdoluhavé. Mnohdy nekončí úspěchem nebo se takováto přátelství po čase rozpadají a obtížného přítele se nelze zbavit jednoduchým „ignorovat“. Bohužel se u nás přátelé ani nepočítají na tisíce. Je nám to líto. Vážně. Bohužel s tím nedokážeme nic dělat.

Být ve vztahu s někým je u nás také poměrně složitější na rozdíl od Facebooku. Snažíme se to ovšem kompenzovat různými výhodami. Za prvé, lze se seznámit úplně s kýmkoliv, kdo má zájem. Bez ohledu na síť. Za druhé, se svou známostí se můžete pochlubit přátelům. Uvidí ji na vlastní oči a budou se jí moci i dotknout. Někdy více, než je Vám milo. A za třetí, náš triumf. V naší sociální síti můžete mít i sex. Opravdový sex. Zároveň lze i otěhotnět. Kolikrát se Vám to povede, ani nevíte jak. Zprávám o tom, že někdo otěhotněl přes Facebook nevěřte. Není to vědecky dokázané.

Současně vám nabízíme nepřeborné množství aplikací pro volný čas. Neskromně se domníváme, že jejich počet a rozmanitost vysoce převyšuje konkurenci. Naneštěstí je řada těchto aplikací zpoplatněna. Naše sociální síť není zadarmo, existence v ní něco stojí. Ovšem doufáme, že se nám podaří přesvědčit potenciální uživatele, že za kvalitu se vyplatí sáhnout pro nějakou tu korunu do kapsy navíc.

Nyní už jistě netrpělivě čekáte na způsob, jak se připojit do této naprosto jedinečné sítě. Postup je následující (doporučujeme návod nejprve přečíst až do konce). Ukončete všechny probíhající aplikace. Vypněte počítač. Pokud vlastníte notebook, zavřete ho do šuplíku. Přes velký počítač přehodte ubrus a dejte na něj třeba kaktus. Běžte ven. Rozhlédněte se kolem. Najděte další lidi. Bavte se s nimi.

Informace na závěr. **Tato nová sociální síť se jmenuje „ŽIVOT“.** Po celém světě už má řadu nadšených uživatelů.

Tomáš Zářecký

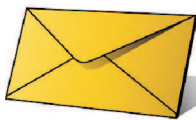

Všem čtenářům SeniorTipu
přejeme

krásné prožití vánočních svátků a
mnoho štěstí

Napsali jste nám...

Vážená redakce,
předějte prosím vzkaz panu Vladimíru Vondráčkovi, autorovi článku „Česká přísloví“. Už dlouho jsem se tak nenasmála. Je to kus umění a smyslu pro humor najít v obyčejném běžně užívaném přísloví jeho skrytý význam - opačnou stranu jako u mince. I když jsem v pokoji sama, ani pes už mi nedělá společnost, ale řehtala jsem se tak, že mě bylo slyšet až na chodbě. Moc mě to potěšilo a prosím Vás, věnujte se nadále činnosti tohoto druhu.

Zdraví Taťana Šigutová, Moravská Ostrava

Pani Šigutová Vaši zprávu jsme autorovi článku zaslali a potěšilo ho to. Redakce

Vážení,
pokaždé se těším na nové číslo vašeho časopisu. Škoda, že vychází jen jednou za čtvrt roku. Vždy spěchám abych nepropásl jeho vydání, aby na mě ještě výtisk zbyl. Časopis je totiž ihned po vydání beznadějně rozebrán.

Vždy velmi dychtivě a se zaujetím přečtu všechny příspěvky. Dostal jsem chuť vyjádřit vám radost, že takový časopis zaměřený na starší generaci existuje. Časopis je dobrý, ba přímo výborný. Mám prosbu, zda by bylo možné dostávat časopis na poštovní adresu, abych nemusel hlídat jeho vydání. Děkuji za odpověď.

Jan Karpíšek, Frýdek-Místek

Pane Karpíšku zasilání poštou bohužel není možné. Nejste sám, kdo má zájem o zasilání časopisu. Nedisponujeme toliko finančními prostředky, abychom tuto službu mohli zajišťovat. Vydávání časopisu je rok od roku náročnější právě pro složitost získávání finančních prostředků na jeho výrobu. Redakce

Dobrý den, poslední číslo se ke mně nedostalo. Je možné ho ještě někde získat? L. Přechek, Studénka

Bohužel v tištěné formě již nikoliv. K nahlédnutí je ale na webových stránkách www.seniortip.cz ve formátu PDF. Redakce

Výběr z vašich dalších dopisů...

Za časopis chci poděkovat, přečtu jej a posouvám dál, ať slouží! Přejí mnoho úspěchů všem kdo se na něm podílejí. (Zdenka Ranná, O. - Hrabůvka)

Děkujeme za pěkné a zajímavé číslo seniorského magazínu. Přejeme hodně zdaru a vše dobré v tomto i příštím roce. (senioři z Frýdlantu n.O.)

Moc děkuji za zajímavé čtení. Moc se mi líbí povídání paní doktorky Maškové. Píše jasně, poučně, ale s vtipem a šarmem! (Petra Horáčková, Havířov-Suchá)

Poslední číslo bylo moc pěkné! Jste šikovní a stojí to za to, i když jak víme bojujete s penězi na vydání. Snahu oceňujeme a vydržte! (Eva M., Moravská Ostrava)

Moc děkujeme za Vaši práci a za to, že nám Váš časopis dělá již nějakou dobu radost. Chceme Vám poděkovat za rubriku ve které informujete o aktivitách klubů. Je to pro nás inspirace a také se snažíme, aby se podobné akce uskutečnily i v našem klubu. (senioři z Krnova)

Vaše ohlasy nás moc těší a jsou tou hlavní motivací pro naši práci. Děkuje redakce!

STŘÍPKY

Koordinální centrum seniorů Ostrava

Pokud chcete být informováni o záležitostech prospěšných pro život seniorů, přidejte se k nám. Schůzky seniorů se konají jedenkrát měsíčně v 9:00 hod. na adrese: Na Jízdárně 18 (za Krajským úřadem), Ostrava 2.

Schůzky v roce 2018:

24.1.; 21.2.; 21.3.

Kontakt: Ing. Jaroslav Feix,

předseda KCS Ostrava

Telefon: 606 411 643

Prosazování obecných zájmů seniorů se vedení KCS Ostrava snaží zajišťovat i prostřednictvím Rady seniorů, která působí při Statutárním městě Ostravě. Na svých zasedáních za účasti primátora města Ostravy Tomáše Macury a jeho náměstků otevírají žhavá témata, která trápí nejen seniory. O tom co se již podařilo vyřešit a jaká problematika je v řešení si přečtete na str. 21.

Nuda jim nesluší!

Havířovští senioři bydlící v DPS na ulici Mládežnická mají totiž tolik zájmových akcí, že kdo opravdu chce prožívat podzim svého života aktivně, tak má šanci. Členové samosprávy pečlivě vybírají akce, aby všem vyhovovaly, a starají se o jejich zdárný průběh. Jednou z nich je každý měsíc „Posezení u čaje“. Někdy jen při reprodukcované hudbě, ale jsme rádi, když mezi nás přijde pan Kopecký a zahraje na harmoniku písničky našeho mládí a my zpíváme. Myslíme si, že jen málo podobných zařízení má takové možnosti. Pro zájemce, kteří jsou fyzicky zdatní, pořádá samospráva zájezdy na zajímavá místa v kraji. Prázdniny pak zpestří grilování na zahradě. Konec roku patří Mikulášské s dárky a oslavě Silvestra. Nový rok začíná Papučovým bálem se sladkou odměnou za nejpovedenější papuče. Setkáváme se při oslavách jubilatů, kterým dárkové balíčky předává zastupce sociálního odboru havířovského magistrátu.

Kromě našich akcí se senioři z DPS účastní i celoměstských akcí. V září 2017 se zúčastnilo naše družstvo Sportovně společenských her seniorů Klubů důchodců Havířova, kde získalo první místo. Moc děkujeme za pomoc seniorům, kterou město poskytuje. Je v našem kraji více měst, která se příkladně starají o seniory?

NÁM VÁŽNĚ NUDA NESLUŠÍ!

Jan Navrátil, DPS Havířov,

Mládežnická

Titul „sestra veřejnosti“ náleží sestřičce z třinecké nemocnice

Na slavnostním večeru ankety Moravskoslezská sestra 2017 získala nejvyšší počet hlasů v kategorii „Sestra veřejnosti“ Libuše Ovčarová, staniční sestra z mezioborové jednotky intenzivní péče Nemocnice Třinec, p.o.

Anketu vyhlásil Odbor zdravotnictví Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Široká veřejnost měla možnost v průběhu srpna a září vybírat z 15 finalistek svou NEJ zdravotní sestřičku prostřednictvím webových stránek a facebookového profilu Moravskoslezského kraje.

Nejvyšší počet hlasů, celkem 15 437, dali hlasující sestřičce Libuši Ovčarové z mezioborové jednotky intenzivní péče Nemocnice Třinec, p.o. Vítězka hlasování veřejnosti převzala ocenění na slavnostním galavečeru v aule VŠB-Technické univerzity Ostrava.

Blahopřejeme jí k vítězství!

SOS MaS, z.s. RADÍ: Tři věci, na které si dát pozor, když plánujete darovat pod stromeček dárkový certifikát

Vánoce se blíží a vy možná stále ještě přemýslíte, čím uděláte radost svým blízkým. Výběr té nejvhodnější pozornosti pod stromeček rozhodně není jednoduchou záležitostí. Obzvlášť pokud se chcete vyhnout pocitu, že jste investovali hromadu energie a financí do dalších nepotřebných předmětů, které budou celý rok nehnutě ležet a čekat, kdy a zda vůbec přijde jejich čas. Také proto se zhruba pětina lidí každý rok rozhodne udělat svým blízkým radost finanční hotovostí. Darování finanční hotovosti ale nebývá příliš ceněno a všichni tak nějak podvědomě cítíme, že staromódní obálka s bankovkami se k té pravé slavnostní vánoční atmosféře příliš nehodí. Stále oblíbenější formou dárku se tak stávají nejrozličnější dárkové certifikáty (kupóny, poukázky aj.)

Takový certifikát zakoupíte dnes u většiny obchodníků. Vypadají velice hezky a obdarovaný si potom vybere u tohoto dodavatele zboží nebo služby dle svého výběru a zaplatí je tímto certifikátem. Dárce se tím vyne darování neosobního dárku ve formě peněz a současně má zaručenu spokojenost obdarovaného. Zní to lákavě. Sdružení obrany spotřebitelů Moravy a Slezska, z.s. (dále SOS MaS) však spotřebitelům doporučuje před nákupem takového certifikátu/poukázky pečlivě zvážit všechna pro i proti. Ne vždy to totiž může dopadnout tak růžově, jak se to na první pohled jeví. Kupující by si měl uvědomit, že dárkový certifikát není investicí, rozhodně na něm nelze vydělat, ba právě naopak. Při špatném výběru na něm lze i poměrně snadno prodělat.

Co je potřeba před nákupem dárkového certifikátu vzít v úvahu, a na co by si měl dát pozor ten, kdo dárkový certifikát obdrží?

1. Certifikát lze uplatnit pouze u obchodníka, či poskytovatele služeb, kde byl zakoupen.

Certifikát může obdarovaný zpravidla uplatnit pouze tam, kde jste jej zakoupili, případně v jiné provozovně téhož prodávajícího. Musí si tedy vybírat z jeho omezené nabídky. Přestože najde stejné zboží jinde levněji, musí si zakoupit dražší zboží jen proto, aby certifikát uplatnil. Kromě ceny může takový certifikát omezovat obdarovaného i při výběru značky.

2. Certifikát nutí obdarovaného k nákupu větší hodnoty.

Obchodníci zpravidla vyžadují, aby byl certifikát/poukaz uplatněn najednou celý a odmítají při jeho uplatnění vracet zpět jakoukoliv nevyčerpanou částku. Při výběru zboží za nižší hodnotu než je hodnota certifikátu, je tak obdarovaný často nucen přikoupit nějaké "malé drobnosti" z důvodu doplnění celkové ceny do stanovené výše. Takže, když při nákupu chybí nějaká menší částka, kterou nechce nechat propadnout, musí si vybrat další zboží, které třeba vlastně ani nepotřebuje a jinak by jej nekoupil, a musí doplatit případný rozdíl v ceně.

3. Certifikát je časově omezen.

Posledním a pravděpodobně největší nevýhodou těchto certifikátů/poukázek je jejich časové omezení. Platnost každé poukázky je zpravidla přímo na ní vyznačena konkrétním datem či lhůtou. Obchodník musí spotřebitele o platnosti dárkového poukazu informovat, nejlépe vyznačením platnosti. Ze zkušeností z našich poraden víme, že ne vždy se podaří dárkovou poukázku v určené lhůtě vyčerpat. Obchodník pak zpravidla odmítne propadlou

poukázku přijmout. Spotřebitelé se cítí být poškozeni a obrací se na spotřebitelské poradny, jelikož mají pocit, že se obchodník bezdůvodně obohacuje na jejich úkor a požadují vrácení vložené hotovosti.

Sdružení upozorňuje, že právo na plnění uplynutím stanovené lhůty opravdu zaniká. Pokud obdarovaný v určené době poukázku neuplatní, a s prodejcem se nepodaří dohodnout prodloužení platnosti, obdarovaný o svůj „dárek“ pravděpodobně přijde. Aby bylo možno se prodloužení domoci, muselo by toto právo být sjednáno ve smlouvě/všeobecných obchodních podmínkách.

To, že ani nárok na vrácení peněz z důvodu propadnutí poukazu zpravidla nevzniká, vyplývá z ustálené judikatury českých soudů, které se v podobných případech opakovaně staví na stranu obchodníků. Samo časové omezení možnosti použít kupón na úhradu ceny vybraného zboží či služeb není způsobilé přivodit spotřebiteli újmu. Podle Nejvyššího soudu České republiky ujednání, ze kterého vyplývá, že není-li dárkový certifikát (kupón) uplatněn v určené lhůtě od zakoupení, "pozbývá platnosti bez náhrady", nepředstavuje nepřiměřenou podmínku (zneužívající klausuli) pro spotřebitele. Je tedy na spotřebiteli, aby si lhůtu pohlídal a poukázku včas uplatnil. Problém pro obchodníka či poskytovatele služeb by podle SOS MaS, z. s. mohl nastat pouze v případě, že by spotřebitel z důvodu na straně obchodníka neměl reálnou možnost takové dárkové poukázky za zboží či služby v době jejich platnosti vyměnit. Např. poukázku na masáž nebylo možné využít, protože masérka měla všechny termíny obsazené a nebylo přes veškerou snahu možné žádný termín dohodnout.

Pokud se tedy k nákupu poukázky rozhodneme, vždy bychom měli volit raději ty s delší dobou platnosti a obdarovaný by rozhodně neměl s jejich uplatněním příliš otálet.

Marcela Reichelová, předsedkyně SOS MaS

Sdružení obrany spotřebitelů Moravy a Slezska, z. s. je nezávislý, neziskový spolek, hájící zájmy spotřebitelů. Poskytuje základní informace o reklamčním řízení, o délce záruční doby, lhůtě k vyřízení reklamace nebo podmínkách odstoupení od kupní smlouvy nejen na www.sos-msk.cz, emailové adrese: poradna@sos-msk.cz nebo na poradenské lince 608 722 582, ale také ve svých poradnách, které provozuje v městech Moravskoslezského kraje. Kromě poradenství realizuje řadu dalších aktivit, zaměřených na zlepšení postavení spotřebitelů a spolupracuje s řadou dalších neziskových organizací, které prosazují a obhajují práva a zájmy občanů.

Poradní dny :

Ostrava: Po: 13 - 17 hodin, Út: 14 - 17 hodin, Čt: 9 - 12 hodin, tel. 596 111 252

Bohumín: Čt: 14 - 16 hodin, každý druhý a čtvrtý čtvrtek v měsíci, tel. 605 801 362, 723 692 166

Český Těšín: St: 13 - 17 hodin každou první středu v měsíci, tel. 558 712 695, 723 692 166

Frenštát p.R.: St: 13 - 17 hodin každou druhou středu v měsíci, tel. 556 833 270

Bruntál: St: 11.30 - 15.30 hodin každou druhou středu v měsíci, tel. 554 706 276, 723 692 166

Nový Jičín: St: 13 - 17 hodin každou třetí středu v měsíci, tel. 556 768 309

Opava: St: 13 - 17 hodin každou třetí středu v měsíci, tel. 553 756 601

Frýdek-Místek: St: 12 - 16 hodin každou čtvrtou středu v měsíci, tel. 723 692 166

Téměř 90 % seniorů je připojeno k internetu. Hledají počasí i aktuální informace, aktivní jsou ale i na sociálních sítích

Počet seniorů v České republice dlouhodobě roste. Životní styl dnešních lidí v seniorském věku se ale za posledních deset let výrazně změnil. Z výzkumu Fenomén šedesátníků vyplývá, že 60 % seniorů chce cestovat a má velké plány do budoucna, téměř polovina z nich se pak chce učit pracovat s novými technologiemi. Přestože nejvyužívanějším médiem zůstává u lidí nad 55 let i nadále televize, senioři se již nebojí ani nových médií. Aktivně sledují internet, mají smartphony i čtečky knih. Téměř polovina z nich je pak aktivní také na Facebooku.

Podíl seniorů na celkovém počtu obyvatel se v České republice dlouhodobě zvyšuje. Zatímco v roce 2014 se pohyboval maximálně okolo 19 %, statistici předpokládají, že během příštích patnácti let bude mezi Čechy až 25 % obyvatel v seniorském věku. V roce 2050 mají senioři ve všech krajích tvořit dokonce třetinu obyvatel. Každoročně se zvyšuje též naděje na dožití českých seniorů. Dle Českého statistického úřadu má průměrný pětadesátiletý muž žijící v hlavním městě naději na dožití dalších 17 let, žena stejného věku pak má naději žít zhruba dalších 20 let.

Většina seniorů je online

Mění se zároveň i životní styl českých seniorů. 3 ze 4 seniorů se dle výzkumu Fenomén šedesátníků cítí mladší, než ve skutečnosti jsou. „Dnešní senioři se snaží být aktivní, rádi cestují, vyhledávají společenské akce a nebojí se zkusit nové věci. Lidé starší 50 let jsou navíc nejrychleji rostoucí skupinou uživatelů internetu,“ řekl Tomáš Kunc ze společnosti Senior Safe, která lidem starším 50 let nabízí poradenské služby. To potvrzují i statistiky. Dle aktuálních dat TGI-MML vlastní 87 % lidí ve věku 55 až 65 let připojení na internet, téměř 30 % jich má internet v mobilu. V 81 % případů pak senioři internet využívají k e-mailové komunikaci.

K oblíbeným činnostem ale patří rovněž sledování počasí, zpravodajství či vyhledávání informací. Výzkum Fenomén šedesátníků pak odhaluje, že senioři přicházejí na chuť i online nakupování, využívají ho tři čtvrtiny z nich. Téměř 70 % lidí starších 55 let dnes také používá online bankovníctví.

Facebook láká téměř polovinu lidí nad 55 let

Senioři jsou navíc stále aktivnější i na sociálních sítích. Podle údajů TGI-MML je používá téměř 45 % osob starších 55 let. Podobně jako mladší ročníky nejčastěji využívají Facebook. Polovina seniorů sleduje na internetu videa, přes 30 % osob starších 55 let pak přes internet i telefonuje. „Starší lidé využívají sociální sítě především ke kontaktu s rodinou a blízkými, Facebook nebo Skype je pro mnohé jedinou možností, jak být v kontaktu s vnoučaty. Senioři se zde navíc mohou dostat do skupiny lidí se stejnými zájmy a navázat nová přátelství,“ vyjmenoval výhody sociálních sítí člen společnosti Senior Safe.

Starší lidé využívají speciální elektroniku i nejmmodernější přístroje

Ani investice do nových technologií a elektronických vychytávek není seniorům cizí. Z výsledků výzkumu vyplývá, že čtyři z deseti seniorů vlastní smartphone. Mobilní telefony přitom senioři nevyužívají pouze k volání a psaní zpráv, ale i k fotografování či správě kalendáře. Více než 12 % jich vlastní elektronickou čtečku knih. Třetina domácností poté vlastní televizor mladší pěti let.

Tomáš Kunc, spol. Senior Safe
www.seniorsafe.cz

Ohlédnutí za fungováním Koordinačního centra seniorů Ostrava

Generace dnešních seniorů si ještě dobře pamatuje na permanentní schůzování, aktivity aj. „dobrovolné“ aktivity minulého režimu. Odtud také jistě nechuť starších lidí - vedle objektivních příčin, daných stářím - sdružovat se k různým aktivitám. Přesto můžeme konstatovat, že aktivních seniorů, ochotných se organizovat všude přibývá. Aktivita jednotlivých občanských sdružení (dnes spolků), klubů a jiných forem už před 15 lety vyústila v Ostravě ve vytvoření neformální platformy mající za cíl vzájemné informování se a koordinování ve sféře seniorských aktivit. Zásahu na tom má především Společnost senior, z. s., která poskytla pro setkávání zázemí a první předseda Koordinačního centra seniorů Ing. Lubomír Pásek. Postupem doby se z **Koordinačního centra seniorů Ostrava** (KCSO) stal regulérní spolek, mající jednak členy individuální, jednak kolektivní - spolky, kluby apod., vysílající na jednání své zástupce.

V roce 2014, po tehdejších komunálních volbách, se KCSO významně podílelo na vzniku **Rady seniorů Statutárního města Ostravy**, orgánu složeného ze zástupců vedení města a zastupitelských klubů na jedné straně a zástupců seniorských organizací na straně druhé. Rady seniorů existovaly i dříve, ale jejich složení bylo jiné - na bázi individuálních celoživotních zásluh jednotlivých členů. Nové vedení města pojal dokument vydaný MPSV - (Národní program přípravy na stárnutí na období 2013 až 2017) týkající se seniorů tak, že se rozhodlo opírat se o zástupce organizovaných seniorských aktivit.

A tento přístup přináší výsledky. Podařilo se zlepšit podmínky přepravy věkové skupiny 65-69letých v městské dopravě, daří se postupně zlepšovat přístupnost hřbitovů, pracuje se na ucelené koncepci fungování veřejně přístupných WC, otevíráme i další „seniorská“ témata, jako náklady na odvoz odpadů, snížení cen vstupného na kulturní a sportovní akce, tzv. senior taxi aj. KCSO přitom ve spolupráci s celou řadou institucí pokračuje ve své hlavní činnosti - vzájemně se informovat a koordinovat a je otevřeno pro všechny dosud nezapojené seniorské aktivity.

Za KCSO RNDr. Jiří Kovář

Z posledního říjnového jednání Rady seniorů

Ve víře jde především o vztah

Desítky seniorů pravidelně navštěvují ostravskou organizaci Elim. Když se jich zeptáte „Proč?“ jejich odpovědi se dají shrnout asi takto: Jsou tam příjemní lidé se společnými zájmy, jako je například divadlo nebo turistika, žádní podrazáci. Navíc přednášky jsou zde velmi zajímavé, mnohdy o zemích, do kterých se člověk hned tak nepodívá. A také se dozvíme něco o Bibli... Předsedou organizace **Elim Ostrava**, spolek, je **Benon Rychlík**, který říká:

„Svou roli vidím především v zajištění formálních záležitostí a financování aktivit. Nemáme zaměstnance, naše působení stojí čistě na dobrovolnících. Pořádáme nejen klubová setkání pro seniory, kteří mají k dispozici kavárnu, kde pro ně zajišťujeme přednášky. Organizujeme dvakrát-třikrát ročně i poznávací výlety. Poskytujeme tedy prostor pro setkávání a zároveň přinášíme podněty o světě kolem. Na příštím setkání budeme mít například besedu se senátorem. Dále pracujeme s dětmi školního věku v rámci sportovního klubu Yetti.“

Zaměřujeme se na všeobecnou tělesnou přípravu jako vhodnou formu trávení volného času. A zároveň máme snahu obě aktivity propojit: např. na posledním setkání klubu seniorů měly děti z klubu Yetti kulturní program.“

Rozum používá jako svůj nástroj vědu, duše používá jako svůj nástroj víru. Výsledky vědy jsou přímo měřitelné, výsledky víry jsou měřitelné spíše nepřímě a někdy vůbec. Jak se s tím srovnáváte Vy osobně?

„Nemám potřebu řešit nějaký konflikt mezi vědou a vírou. Jsem vzděláním technik, nemám humanitární vzdělání a mojí oblíbenou formou meditace je běh - při této fyzické aktivitě si duševně nejlépe odpočinu. Jinak, ve víře jde především o vztah: Víra, Lásky a Naděje... Toto by lidé měli na věřících vidět. Jestli tomu tak není, není tam pravá víra. Pokud existují nějaké výsledky či důkazy víry, pak jsou to právě projevy zmiňovaných atributů.“

Podle čeho si vybíráte přátele, nebo ještě lépe - čeho si na lidech nejvíce ceníte?

„Mimo jiné si na lidech nejvíce cením poctivosti, která je opakem povrchnosti a zjednodušování.“

Blíží se vánoce s jejich specifickou atmosférou. Můžete ji porovnat s atmosférou vašeho dětství?

„Na atmosféru vánoc v dětství vzpomínám rád jako na čas zklidnění, tajemnosti, pocitu, že patřím do konkrétní láskyplné rodiny, přijetí i duchovního rozměru. I dnes, přes všechnu komerci, si myslím, že to podstatné se snad nevytratilo a přetrvává. Čas adventu a vánoc je stále obdobím, kdy se lidé více zamýšlejí nad sebou, nad vztahy se světem, nad tím, co nás přesahuje. Na druhé straně, zejména pro osamělé lidi, může být toto období obzvlášť obtížné a smutné.“

Znáte nějaký vtip, případně citát, na téma víra, ať rozhovor nekončíme smutně?

„V poslední době "žiju" z tohoto vtipu, přestože není na téma víry: Za šéfem přijde podřízený se slovy: Šéfe, chtěl bych přidat! Vedoucí jej poplácá po zádech: No výborně. Tak přidej!“

S předsedou organizace Elim rozmlouval Jiří Muladi

Chceme informovat, ale hlavně se pochlubit!

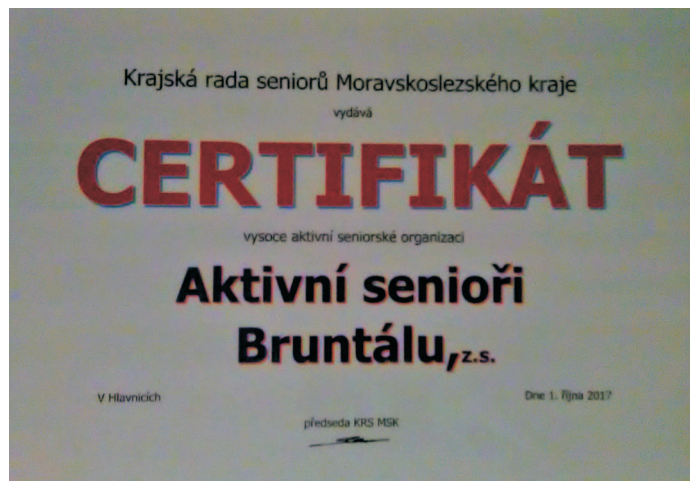
Je neděle 1. října a skupina čtyř zástupců spolku Aktivní senioři Bruntálu se chystá na oslavy Mezinárodního dne seniorů, který pořádá Krajská rada seniorů Moravskoslezského kraje. Odjíždíme ráno z autobusového nádraží Bruntál se seniory z Rýmařova, dále jedeme do Jindřichova, Krnova a Opavy, kde přistupují další senioři. Jako první vcházíme na prohlídku zámku v Hradci nad Moravicí. Zrovna od dnešního dne mění prohlídkové trasy, takže máme část malého a velkého okruhu v jednom balíčku. Bude poledne a přesouváme se do Zámecké restaurace v Litultovicích a pak jen popojedeme do místa konání oslav - do obce Hlavnice.

Krásný sál, připravené občerstvení - upečené koláče, zákusky, chlebičky, jednohubky a k pití káva, čaj, víno, pivo. Po přivítání všech oslavenců předsedou KRS panem Pavlem Glucem začíná program. Děti 3. třídy ZŠ Hlavnice, country skupina seniorů z Petřovic...

...a začíná vyhodnocení kolektivů seniorů. Krákorky Vrchy - klub s uměleckým zaměřením, Sousedé 55+ Píšť, Klub seniorů Šenov u Nového Jičína - aktivní kluby. V kategorii vysoce aktivních organizací je Klub seniorů Velká Polom, Klub seniorů Háj ve Slezsku a **POZOR (!) Aktivní senioři Bruntálu, z.s.** Mezi dlouhodobě aktivní patří ZO spolku železničářů Ostrava, Klub důchodců Střítež dále Poruba a Třinec.

Na řadu přichází ocenění měst, obcí a regionů vstřícných k seniorům. K oceněným patří Horní Suchá, Třinec, Vrchy, Šenov u Nového Jičína, Moravská Ostrava a Přívoz a region Stonávka. Čestné uznání získává pořádající obec Hlavnice.

Program pokračuje vystoupením zpěvaček z kroužku Krákorky a místních seniorů. Jejich skupina Pajšl nám předvádí známou scénku Důchodci na poště a Čuprholky a čuprkluci svým vystoupením Broučci získali všechny na svou stranu.

Zpáteční cesta ubíhá rychleji, máme certifikát v tašce, dárek - překvapení pro členy spolku a roční zaslání časopisu Senior Tip. Podařilo se nám navázat kontakty s jinými spolky a už bychom mohli vystupovat ve Fulneku, Bohumíně... Máme se na co těšit!

Bc. Marta Rozprýmová
Aktivní senioři Bruntálu, z.s.

Zázrak z medu podle staroarménské rodinné receptury

Jednoho říjnového dne jsme se s našim seniorským klubem vypravili na exkurzi do Marlenky. Po zhruba půlhodinové cestě do Frýdku-Místku jsme plni očekávání dorazili do výroby. V nově zřízené hale pro návštěvníky nás přivítali zaměstnanci firmy.

Strávili jsme v Marlence téměř dvě hodiny. Zblízka jsme se podívali jak na ruční, tak i strojovou výrobu celého dortu. Nejenže jsme ochutnali výborné výrobky, které firma vyrábí, k ochutnávce těchto jsme také dostali originální kávu MARLENKA Café. Samozřejmě jsme si všichni nakoupili výrobky za zvýhodněnou cenu.

V krátkém filmu nám pak představili celou historii medového dortu a mnoho dalších zajímavostí. A co nebylo ve filmu, na to jsme se doptali našeho průvodce výrobnou. A dotazů bylo opravdu mnoho. Například jak vznikl název Marlenka, kolik dortů měsíčně vyrábí, kolik spotřebují medu,

do kolika zemí světa vyváží své výrobky, zda jsou jejich výrobky ryze přírodní a bez umělých konzervantů a další...

Dověděli jsme se, že na počátku příběhu dortu Marlenka, který se začal psát před lety v malém domku na Ostravsku, byl sporák za tisícovku a starý oprýskaný hrnec. „Zrovna v té době za mnou přiletěla sestra. Ptala se mě, jestli bych pro ni neměl práci. Nakonec jsem ji řekl, ať upeče dort podle našeho starého rodinného receptu. A rozhodl jsem se, že ho zkusím prodat,“ říká v jednom rozhovoru majitel firmy pan Gevorg Avetisjan. Jak to bylo dál to se také dozvíte, když si tam vyjedete na výlet.

My jsme se ještě zajeli podívat na Frýdecké náměstí se zámek a prošli jsme se zámeckým parkem. Už teď se těšíme na další výlety.

Za účastníky klubu Společnosti senior
Jana Stöhrová, vedoucí klubu

Shodli se na tom, že si akce rádi zopakují...

Senioři Odborového sdružení železničářů hl.n. mají akcí víc než dost. Informovat o všech by vyšlo na hodně stran. A tak alespoň ty nejzajímavější přibližujeme malou fotogalerií.

Helena Čiklová, předsedkyně

Archeoskanzen Modrá

Orientační pochod v Bělském lese

Sportovní hry v Ostravě

Prohlídka arboreta Nový Dvůr

Pohled ze dna propasti Macocha

Už se nám blíží Vánoce...

...a proto sekce seniorů při OROS PŠ v Ostravě zorganizovala pro své členy exkurzi do Slezské tvorby v Opavě, která se výhradně zabývá výrobou vánočních ozdob.

Byli jsme všichni (a bylo nás téměř 60) překvapeni množstvím druhů ozdob, ale i pracností výroby, protože vše je ruční práce. Na závěr exkurze si každý mohl ozdobit baňku s jakoukoliv tematikou. Všichni jsme odcházeli nejen spokojeni, ale také s taškami zakoupených ozdob, kterými chceme překvapit a potěšit své blízké.

K Vánocům jsme také, jako každý rok, připravili vánoční koncert na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. Koncert se uskuteční v pondělí 18. prosince od 14 hodin v sále Janáčkovy konzervatoře a jste na něj srdečně zváni.

Za sekci seniorů OROS PŠ zve
Mgr. Marie Návrátová

Zázrak z medu
MARLENKA®
podle staroarménské rodinné receptury

**Návštěvnické
centrum s kavárnou
MARLENKA®**

Přijďte zažít a ochutnat Zázrak z medu!

Je to skvělá příležitost, jak ochutnat všechny naše produkty a k nim originální kávu **MARLENKA Café**. Během návštěvy odhalíte historii naší společnosti a budete mít možnost nahlédnout do reálné výroby. Na závěr prohlídky si za zvýhodněnou cenu můžete medové výrobky **MARLENKA®** také zakoupit.

MARLENKA International s.r.o.
Vatořská ul. 434, 738 01 Frydek-Místek,
Česká republika, www.marlenka.cz

Kontakt pro rezervace:
+420 595 177 406, 734 412 667
E-mail: navstevnickacentrum@marlenka.cz

**Prohlídky probíhají každé
úterý, středu a čtvrtek
v následujících časech od:**
8:30, 10:30, 13:00, 15:00

Prohlídka výroby je nutně předem rezervovat.